

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 21.3.2018
COM(2018) 148 final

2018/0073 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

**privind un sistem comun de impozitare a serviciilor digitale pentru veniturile rezultate
din furnizarea anumitor servicii digitale**

{SWD(2018) 81} - {SWD(2018) 82}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Piața unică digitală este una dintre principalele priorități politice ale Comisiei Europene¹, care are ca scop deschiderea oportunităților digitale pentru oameni și pentru companii pe o piață de peste 500 de milioane de consumatori din UE. Pentru a-și realiza potențialul, piața unică digitală are nevoie de un cadru fiscal modern și stabil, care să stimuleze inovarea, să soluționeze problema fragmentării pieței și să permită tuturor actorilor să valorifice noua dinamică a pieței în condiții echitabile și echilibrate. Asigurarea unei impozitări echitabile a economiei digitale face parte din agenda Comisiei Europene privind un sistem fiscal echitabil și eficient în Uniunea Europeană².

Economia digitală transformă modul în care interacționăm, în care consumăm sau în care ne desfășurăm activitatea profesională. Companiile digitale se dezvoltă mult mai rapid decât economia în ansamblul său și se pare că această tendință va continua. Tehnologiile digitale generează numeroase avantaje pentru societate și, dintr-o perspectivă fiscală, creează oportunități pentru administrațiile fiscale și oferă soluții pentru a reduce sarcinile administrative, pentru a facilita colaborarea între autoritățile fiscale, precum și pentru a combate evaziunea fiscală.

Cu toate acestea, factorii de decizie politică depun eforturi în prezent pentru a găsi soluții care să poată asigura o impozitare echitabilă și eficace pe măsură ce transformarea digitală a economiei se accelerează, dat fiind că normele existente de impozitare a societăților sunt depășite și nu pot ține pasul cu această evoluție. În special, normele existente nu mai sunt adecvate în contextul actual în care comerțul online transfrontalier fără prezență fizică a fost facilitat, în care companiile se bazează în mare parte pe active necorporale greu de evaluat și în care crearea de conținut de către utilizatori și colectarea de date au devenit activități esențiale pentru crearea de valoare de către companiile digitale.

La nivel internațional, Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) a recunoscut deja, în raportul său privind acțiunea 1³, care a fost publicat în 2015 în cadrul proiectului OCDE/G20 privind erodarea bazei impozabile și transferul profiturilor (BEPS), că digitalizarea și unele dintre modelele de afaceri rezultante prezintă dificultăți pentru fiscalitatea internațională. În urma acestui raport, miniștrii de finanțe ai G20 și-au reiterat sprijinul pentru activitatea OCDE privind impozitarea și digitalizarea. Prin urmare, OCDE a elaborat un raport intermediar⁴ privind impozitarea economiei digitale, care a fost prezentat miniștrilor de finanțe ai G20 în martie 2018. Raportul intermediar examinează necesitatea de a adapta sistemul fiscal internațional la digitalizarea economiei și identifică elementele de care trebuie să țină seama țările care doresc să introducă măsuri interimare pentru a aborda dificultățile de ordin fiscal datorate digitalizării.

¹ COM(2015) 192 final.

² COM(2015) 302 final.

³ OCDE (2015), „Addressing the Tax Challenges of the Digital Economy: Action 1 – 2015 Final Report”, OECD Publishing, Paris.

⁴ OCDE (2018), „Tax Challenges Arising from Digitalisation – Interim Report 2018: Inclusive Framework on BEPS”, OECD Publishing, Paris.

La nivelul Uniunii, dificultăți în acest sens au fost identificate în Comunicarea Comisiei intitulată „Un sistem de impozitare echitabil și eficient în Uniunea Europeană pentru piața unică digitală”⁵, adoptată la 21 septembrie 2017. Inițiativa de față a fost, de asemenea, menționată în scrisoarea de intenție a președintelui Juncker care însoțea discursul privind starea Uniunii din anul 2017⁶. În ceea ce privește statele membre, mai mulți miniștri de finanțe ai UE au semnat o declarație politică („Inițiativa comună privind impozitarea societăților care își desfășoară activitatea în economia digitală”) care sprijinea găsirea de soluții eficace și compatibile cu dreptul UE, bazate pe conceptul de stabilire a unui așa-zis „impozit compensatoriu” pe cifra de afaceri generată în Europa de către întreprinderile digitale⁷. Aceasta a fost urmată de concluziile adoptate la 19 octombrie 2017 de Consiliul European⁸, în care se sublinia că este nevoie de „un sistem de impozitare eficace și echitabil, adecvat pentru era digitală”. Mai mult, Concluziile Consiliului ECOFIN din 5 decembrie 2017⁹ remarcă interesul multor state membre pentru măsuri temporare, precum o taxă pe baza veniturilor obținute din activitățile digitale în Uniune, și considerau că aceste măsuri ar putea fi evaluate de Comisie.

Prezenta propunere răspunde acestor îndemnuri la acțiune și abordează într-un mod interimar problema reprezentată de faptul că normele actuale de impozitare a societăților sunt inadecvate pentru economia digitală.

Normele actuale de impozitare a societăților au fost concepute pentru companiile tradiționale. Normele fiscale existente sunt bazate pe principiul că profiturile ar trebui impozitate acolo unde este creată valoarea. Cu toate acestea, ele au fost concepute în mare parte la începutul secolului XX pentru companiile „fizice” tradiționale și definesc ceea ce declanșează un drept de impozitare într-o țară (unde se face impozitarea) și cât din profit este alocat unei țări (cât se impozitează), în mare parte pe baza existenței unei prezențe fizice în țara respectivă. Aceasta înseamnă că persoanele nerezidente în scopuri fiscale devin plătitoare de impozit într-o țară doar dacă au o prezență care corespunde unui sediu permanent în țara respectivă. Cu toate acestea, asemenea norme nu reușesc să surprindă anvergura globală a activităților digitale în cazul în care prezența fizică nu mai este o cerință pentru a putea furniza servicii digitale. Mai mult, companiile digitale au caracteristici diferite față de cele tradiționale în ceea ce privește modul în care este creată valoarea, datorită capacității lor de a desfășura activități de la distanță, contribuției utilizatorilor finali la crearea lor de valoare, importanței activelor necorporale, precum și unei tendințe către structuri de genul „câștigătorul ia majoritatea pieței”, bazate pe prezența puternică a efectelor de rețea și valoarea datelor masive.

Aplicarea normelor actuale de impozitare a societăților la economia digitală a dus la o nepotrivire între locul unde sunt impozitate profiturile și locul în care este creată valoarea, în special în cazul modelelor de afaceri care se bazează foarte mult pe participarea utilizatorilor.

⁵ COM(2017) 547 final.

⁶ Starea Uniunii 2017. Scrisoare de intenție adresată președintelui Antonio Tajani și prim-ministrului Jüri Ratas, 13 septembrie 2017, care poate fi accesată la https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/letter-of-intent-2017_ro.pdf.

⁷ Declarație politică: inițiativă comună privind impozitarea societăților care își desfășoară activitatea în economia digitală – http://www.mef.gov.it/inevidenza/banner/170907_joint_initiative_digital_taxation.pdf, prezentată Președinției estone a Consiliului de către Germania, Franța, Italia și Spania în septembrie 2017.

⁸ Reuniune a Consiliului European (19 octombrie 2017) – Concluzii (doc. EUCO 14/17).

⁹ Concluziile Consiliului (5 decembrie 2017) – Reacția la provocările reprezentate de impozitarea profiturilor din economia digitală (FISC 346 ECOFIN 1092).

Acest fapt reprezintă o dublă provocare din punct de vedere fiscal. În primul rând, contribuțiile obținute de o companie de la utilizatori, care constituie de fapt crearea de valoare pentru companie, ar putea fi situate într-o jurisdicție fiscală unde compania care desfășoară o activitate digitală nu este stabilită fizic (și, astfel, nu este rezidentă în scopuri fiscale în conformitate cu normele în vigoare) și unde, prin urmare, profiturile generate de aceste activități nu pot fi impozitate. În al doilea rând, chiar dacă o companie are un sediu permanent în jurisdicția în care sunt situați utilizatorii, valoarea creată de participarea utilizatorilor nu este luată în considerare atunci când se decide cuantumul impozitelor care ar trebui plătite în fiecare țară. Acest lucru are de asemenea consecințe din punctul de vedere al riscului de eludare artificială a normelor privind sediul permanent, creează o denaturare a concurenței dintre actorii de pe piața digitală și are un impact negativ asupra veniturilor.

Comisia a recunoscut faptul că ideal ar fi să se găsească soluții multilaterale, internaționale, la impozitarea economiei digitale, având în vedere natura globală a acestei provocări. Comisia lucrează îndeaproape cu OCDE pentru a sprijini dezvoltarea unei soluții la nivel internațional. Cu toate acestea, realizarea de progrese la nivel internațional este dificilă, din cauza naturii complexe a problemei și a diversității de aspecte care trebuie abordate, și este posibil să dureze ceva vreme până să se ajungă la un consens internațional. Acestea sunt motivele pentru care Comisia a decis să ia măsuri și propune astăzi adaptarea normelor privind impozitarea societăților la nivelul Uniunii astfel încât să fie adecvate pentru caracteristicile companiilor digitale¹⁰ și, de asemenea, recomandarea ca statele membre să extindă această soluție cuprinzătoare la convențiile de evitare a dublei impuneri pe care le-au încheiat cu jurisdicții din afara Uniunii¹¹. Deși Consiliul ECOFIN a subliniat, de asemenea, în concluziile sale din 5 decembrie 2017, preferința sa pentru o soluție globală care să urmărească monitorizarea îndeaproape a viitoarelor evoluții la nivel internațional și să aibă în vedere reacții adecvate, el a salutat acțiunea din partea UE. În pofida prezentelor propuneri, este esențială desfășurarea de lucrări la nivelul OCDE pentru a se ajunge la un consens global cu privire la acest subiect. Comisia va urmări îndeaproape evoluțiile în acest sens.

Până la găsirea unei soluții cuprinzătoare, a cărei aprobare și implementare este posibil să fie de durată, statele membre se confruntă cu o presiune de a acționa în legătură cu acest aspect, dat fiind riscul ca bazele lor de impozitare a societăților să se erodeze în mod semnificativ de-a lungul timpului și, de asemenea, din cauza caracterului perceput ca fiind inechitabil al situației. În 10 state membre sunt instituite sau planificate în mod concret măsuri unilaterale pentru abordarea acestei probleme într-un mod limitat, însă tendința este în creștere și măsurile adoptate sunt foarte diferite în ceea ce privește sfera de aplicare și justificarea lor. Aceste măsuri necoordonate luate de statele membre în mod individual riscă să fragmenteze piața unică și să denatureze concurența și mai mult, împiedicând dezvoltarea de noi soluții digitale și competitivitatea Uniunii în ansamblu.

Prin urmare, este necesară luarea de măsuri de către Comisie, prin propunerea unei abordări armonizate privind o soluție intermediară care să soluționeze această problemă într-un mod specific. În acest sens, prezenta propunere stabilește sistemul comun de impozitare a veniturilor obținute din furnizarea anumitor servicii digitale de către persoane impozabile (denumit în continuare „impozitul pe servicii digitale” sau „ISD”). Obiectivul specific al propunerii este să prezinte o măsură care vizează veniturile generate de furnizarea anumitor

¹⁰ Propunere de directivă a Consiliului de stabilire a normelor de impozitare a societăților în cazul unei prezențe digitale substanțiale [COM(2018) 147 final].

¹¹ Recomandarea Comisiei privind impozitarea societăților în cazul unei prezențe digitale substanțiale [C(2018) 1650 final].

servicii digitale și care să fie ușor de implementat și să contribuie la crearea unor condiții de concurență echitabile în perioada intermediară până la adoptarea unei soluții cuprinzătoare.

Acest obiectiv este în concordanță cu obiectivele generale ale prezentei propuneri, al căror scop este:

- să protejeze integritatea pieței unice și să asigure buna funcționare a acesteia;
 - să se asigure că finanțele publice din cadrul Uniunii sunt sustenabile și că bazele naționale de impozitare nu sunt erodate;
 - să asigure menținerea echității sociale și existența unor condiții de concurență echitabile pentru toate companiile care își desfășoară activitatea în UE; și
 - să combată planificarea fiscală agresivă și să elimine lacunele care există în prezent în normele internaționale și care permit unor companii digitale să eludeze impozitarea în țări în care desfășoară activități și creează valoare.
- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta propunere face parte din eforturile depuse la nivelul Uniunii și la nivel internațional în vederea adaptării actualului cadru fiscal la economia digitală.

La nivel internațional, provocarea pe care o reprezintă asigurarea faptului că toți actorii din economia digitală sunt impozitați în mod echitabil pentru profitul pe care îl realizează a fost deja identificată în cadrul acțiunii 1 din proiectul privind BEPS al OCDE/G20, iar OCDE a elaborat un raport intermediar privind impozitarea economiei digitale, care a fost prezentat miniștrilor de finanțe ai G20 în martie 2018.

La nivelul Uniunii, normele fiscale echitabile pentru impozitarea economiei digitale fac parte din agenda Comisiei privind o impozitare echitabilă, care va completa îmbunătățirile aduse în ultimii ani cadrului de impozitare a societăților. În această privință, Comisia a relansat în 2016 propunerea privind o bază fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB)¹², care va oferi un cadru competitiv, echitabil și solid pentru impozitarea companiilor în cadrul pieței unice. Comisia abordează provocările reprezentate de economia digitală și în domeniul TVA, prin propunerea sa privind comerțul electronic, pe care Consiliul a adoptat-o în decembrie 2017¹³, în concordanță cu alte măsuri legislative prevăzute în planul de acțiune privind TVA din 2016¹⁴.

Prezenta propunere face parte dintr-un pachet care cuprinde, de asemenea, o propunere de directivă privind o soluție cuprinzătoare¹⁵, o recomandare adresată statelor membre de a reflecta soluția cuprinzătoare în convențiile lor de evitare a dublei impuneri încheiate cu jurisdicții din afara Uniunii¹⁶ și o comunicare ce stabilește contextul și explică legătura dintre propuneri¹⁷. Principiile care stau la baza prezentei propuneri, în special noțiunea de creare a valorii de către utilizatori, sunt aliniate la propunerea de directivă privind o soluție

¹² COM(2016) 685 final și COM(2016) 683 final.

¹³ Directiva (UE) 2017/2455 a Consiliului din 5 decembrie 2017 de modificare a Directivei 2006/112/CE și a Directivei 2009/132/CE în ceea ce privește anumite obligații privind taxa pe valoarea adăugată pentru prestările de servicii și vânzările de bunuri la distanță (JO L 348, 29.12.2017, p. 7).

¹⁴ COM(2016) 148 final.

¹⁵ COM(2018) 147 final.

¹⁶ C(2018) 1650 final.

¹⁷ COM(2018) 146 final.

cuprinzătoare și la recomandare, astfel cum se explică în comunicare. În special, prezenta măsură interimară reglementează cazurile în care contribuția utilizatorilor la crearea de valoare pentru o companie este mai semnificativă, în timp ce conceptul de creare a valorii de către utilizatori este de asemenea un factor pe care soluția cuprinzătoare urmărește să îl includă în cadrul de impozitare a societăților.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Prezenta propunere este de asemenea coerentă cu Strategia privind piața unică digitală¹⁸, în cadrul căreia Comisia s-a angajat să asigure accesul la activitățile online pentru persoane și pentru companii în condiții de concurență loială, precum și să deschidă posibilități digitale pentru persoane și pentru companii și să îmbunătățească poziția Europei de lider mondial în cadrul economiei digitale.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temei juridic**

Directiva propusă este întemeiată pe articolul 113 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Această dispoziție permite Consiliului ca, hotărând în unanimitate în conformitate cu o procedură legislativă specială și după consultarea Parlamentului European și a Comitetului Economic și Social European, să adopte dispoziții pentru armonizarea legislațiilor statelor membre privind alte impozite indirecte, în măsura în care această armonizare este necesară pentru a asigura crearea și funcționarea pieței interne și pentru a evita denaturarea concurenței.

- **Subsidiaritate (pentru competența neexclusivă)**

Prezenta propunere este în conformitate cu principiul subsidiarității definit la articolul 5 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În așteptarea unei acțiuni comune și coordonate la nivelul UE pentru reformarea cadrului de impozitare a societăților astfel încât să includă activitățile digitale ale companiilor, statele membre pot adopta măsuri interimare unilaterale în vederea abordării dificultăților pe care le prezintă impozitarea companiilor din cadrul economiei digitale. Unele dintre aceste măsuri, care pot fi foarte diferite, sunt deja instituite sau sunt în curs de planificare de către statele membre. În această privință, acțiunea UE este necesară pentru a reduce fragmentarea pieței unice și apariția de denaturări ale concurenței în cadrul Uniunii din cauza adoptării unor astfel de măsuri unilaterale divergente la nivel național. Mai mult, existența unei soluții la nivelul UE, mai degrabă decât a unor politici naționale diferite, presupune o reducere a sarcinii de asigurare a conformității pentru companiile care intră sub incidența noilor norme și, de asemenea, transmite comunității internaționale un semnal puternic privind angajamentul UE de a acționa atunci când este vorba despre asigurarea impozitării echitabile a economiei digitale.

- **Proporționalitate**

Opțiunea preferată este conformă cu principiul proporționalității, adică nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor tratatelor, în special buna funcționare a pieței unice. După cum rezultă din testul de subsidiaritate, este imposibil ca statele membre să abordeze problema fără a afecta piața unică. Mai mult, prezenta propunere are drept scop stabilirea unei structuri comune de impozitare, lăsând în același timp o marjă de manevră suficientă pentru statele membre în ceea ce privește stabilirea efectivă a anumitor aspecte administrative

¹⁸ COM(2015) 192 final.

aferente acestei măsuri, precum contabilitatea, ținerea evidențelor și alte obligații destinate să asigure faptul că ISD datorat este efectiv plătit. De asemenea, statele membre pot adopta măsuri de prevenire a evaziunii, a eludării și a abuzului în ceea ce privește ISD și își mențin capacitatea de a impune plata ISD și de a efectua audituri fiscale în conformitate cu propriile norme și proceduri. A se vedea, de asemenea, secțiunea 9.4.2 din evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere¹⁹.

- **Alegerea instrumentului**

Instrumentul propus este o directivă, care este singurul instrument disponibil în temeiul articolului 113 din TFUE.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

- **Consultări cu părțile interesate**

Strategia de consultare s-a concentrat pe trei grupuri principale de părți interesate: administrații fiscale ale statelor membre, companii și cetățeni. Cele două activități de consultare principale au constat într-o consultare publică deschisă, la care s-au primit în total 446 de răspunsuri în decursul a 12 săptămâni (de la 26 octombrie 2017 la 3 ianuarie 2018) și un sondaj specific transmis tuturor administrațiilor fiscale din Uniune. Membrii platformei pentru buna guvernare fiscală (compusă din toate autoritățile fiscale din Uniune și din 15 organizații reprezentând companii, societatea civilă și profesioniști din domeniul fiscal) au fost de asemenea informați cu privire la această inițiativă și li s-au solicitat puncte de vedere. Au fost luate în considerare și contribuțiile spontane. După cum se poate vedea în anexa 2 la evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere, un impozit pe veniturile generate de furnizarea anumitor servicii digitale a fost considerat opțiunea preferată pentru o soluție interimară de către părțile interesate (10 din 21 de autorități fiscale naționale și 53 % din respondenții la consultarea publică deschisă).

- **Evaluarea impactului**

Evaluarea impactului pentru prezenta propunere a fost examinată de către Comitetul de analiză a reglementării al Comisiei, la 7 februarie 2018. Comitetul a emis un aviz favorabil propunerii, cu unele recomandări care au fost luate în considerare în versiunea finală a evaluării impactului. Avizul comitetului, recomandările și o explicație a modului în care au fost luate în considerare sunt incluse în anexa 1 la documentul de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește prezenta propunere²⁰. A se vedea anexa 3 la documentul respectiv pentru o prezentare generală a celor care ar fi afectați de această propunere și în ce mod.

Evaluarea impactului prezentei propuneri a examinat mai multe opțiuni posibile pentru o soluție interimară. Din cauza mai multor constrângeri de ordin juridic, a devenit totuși clar că accentul ar trebui pus pe un impozit pe veniturile obținute din furnizarea anumitor servicii digitale. Au fost examinate mai multe opțiuni în ceea ce privește concepția unui astfel de ISD (a se vedea secțiunea 9.2 din evaluarea impactului), în special domeniul de aplicare al acestuia (ce servicii sunt incluse), aplicarea unui prag privind cifra de afaceri (ce companii sunt incluse), cota de impozitare și colectarea impozitului.

¹⁹ SWD(2018) 81 final.

²⁰ SWD(2018) 81 final.

După cum s-a explicat în evaluarea impactului, concepția preferată a acestei opțiuni este un impozit cu domeniu de aplicare limitat, perceput pentru veniturile brute ale unei companii obținute din furnizarea anumitor servicii digitale în cazul cărora crearea de valoare de către utilizatori joacă un rol esențial, numai companiile care se situează deasupra a două praguri legate de venituri urmând să se califice drept persoane impozabile obligate la plata acestui impozit.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu va avea implicații asupra bugetului UE.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare**

Comisia va monitoriza punerea în aplicare a directivei după adoptare și aplicarea acesteia, în strânsă cooperare cu statele membre, și va evalua dacă prezenta inițiativă funcționează în mod corespunzător, precum și măsura în care au fost atinse obiectivele sale, pe baza indicatorilor prevăzuți în secțiunea 10 a evaluării impactului care însoțește prezenta propunere.

- **Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii**

Definiții (articolul 2)

Acest articol conține definițiile diverselor concepte necesare pentru aplicarea dispozițiilor directivei.

Venituri impozabile (articolul 3)

Acest articol definește veniturile care se califică drept venituri impozabile în sensul prezentei directive.

ISD este un impozit cu un domeniu de aplicare specific, perceput pentru veniturile obținute din furnizarea anumitor servicii digitale caracterizate de crearea de valoare de către utilizatori. Serviciile care intră în domeniul de aplicare al ISD sunt cele în cazul cărora participarea unui utilizator la o activitate digitală constituie o contribuție esențială pentru compania care desfășoară activitatea respectivă, care permite companiei respective să obțină venituri din activitatea în cauză. Cu alte cuvinte, modelele de afaceri incluse în prezenta directivă sunt cele care nu ar exista în forma lor actuală fără implicarea utilizatorilor. Rolul jucat de utilizatorii acestor servicii digitale este unic și mai complex decât cel adoptat în mod tradițional de un client. Aceste servicii pot fi furnizate de la distanță, fără ca furnizorul serviciilor să fie neapărat stabilit fizic în jurisdicția în care se află utilizatorii și unde este creată valoarea. Prin urmare, astfel de modele de afaceri sunt răspunzătoare pentru cea mai mare diferență dintre locul unde sunt impozitate profiturile și locul unde este creată valoarea. Cu toate acestea, obiectul impozitării sunt veniturile obținute din monetizarea contribuțiilor utilizatorilor, nu participarea utilizatorilor în sine.

Există mai multe moduri în care participarea utilizatorilor poate contribui la valoarea unei companii. De exemplu, companiile digitale pot obține date privind activitățile utilizatorilor pe interfețe digitale, care sunt folosite de obicei la direcționarea materialelor publicitare către utilizatorii respectivi sau care pot fi transmise unor părți terțe cu titlu oneros. Un alt mod este angajarea activă și susținută a utilizatorilor în cadrul unor interfețe digitale multilaterale, care se bazează pe efectele de rețea în cazul cărora, în termeni generali, valoarea serviciului crește în funcție de numărul utilizatorilor care folosesc interfața. Valoarea acestor interfețe rezidă în conexiunile dintre utilizatori și în interacțiunea dintre aceștia, ceea ce poate presupune deseori încărcarea și partajarea de către utilizatori a unor informații în cadrul rețelei. Aceste interfețe

digitale multilaterale pot facilita, de asemenea, furnizarea subiacentă de bunuri sau de servicii direct între utilizatori, ceea ce constituie o altă formă clară de participare a utilizatorilor.

Pe baza celor câteva forme de participare a utilizatorilor descrise mai sus, veniturile incluse în domeniul de aplicare al acestui impozit (venituri impozabile) ar fi cele obținute din furnizarea oricăruia dintre următoarele servicii (servicii impozabile), astfel cum sunt prevăzute la articolul 3 alineatul (1):

- servicii care constau în plasarea pe o interfață digitală de materiale publicitare orientate către utilizatorii interfeței respective; precum și transmiterea de date colectate cu privire la utilizatori, care au fost generate de activitățile utilizatorilor respectivi pe interfețe digitale;
- servicii care constau în punerea la dispoziția utilizatorilor a unor interfețe digitale multilaterale, care pot fi denumite și „servicii de intermediere”, ce permit utilizatorilor să găsească alți utilizatori și să interacționeze cu aceștia și care ar putea, de asemenea, să faciliteze furnizarea subiacentă de bunuri sau de servicii direct între utilizatori.

Furnizarea de servicii de publicitate care constau în plasarea pe o interfață digitală de materiale publicitare ale unui client orientate către utilizatorii interfeței respective este definită la articolul 3 alineatul (1) litera (a) într-un sens larg, în concordanță cu modelele de afaceri examinate. Aceasta se datorează faptului că plasarea unor astfel de materiale publicitare într-un context digital constituie modul în care compania ce face posibilă apariția materialelor publicitare pe o interfață digitală monetizează de obicei traficul de utilizatori și datele privind utilizatorii de care se ține seama în scopul plasării materialelor publicitare. Definiția serviciului nu ține seama de faptul dacă furnizorul serviciului de publicitate deține interfața digitală pe care apare materialul publicitar. Cu toate acestea, la articolul 3 alineatul (3) se clarifică faptul că, în cazurile în care furnizorul serviciului de publicitate și proprietarul interfeței digitale sunt entități diferite, nu se consideră că acesta din urmă a furnizat un serviciu impozabil care intră sub incidența articolului 3 alineatul (1) litera (a). Acest lucru este necesar pentru a se evita posibilele efecte în cascadă sau dubla impozitare a acelorași venituri (o parte din veniturile obținute de entitatea care plasează materialul publicitar al unui client vor fi plătite proprietarului interfeței digitale pe care urmează să apară materialul publicitar în cauză, în schimbul închirierii de spațiu digital pe interfața respectivă).

Serviciile de intermediere sunt definite la articolul 3 alineatul (1) litera (b) prin referire la interfețele digitale multilaterale care permit utilizatorilor să găsească alți utilizatori și să interacționeze cu aceștia, ceea ce constituie aspectul care permite furnizorilor de astfel de servicii să profite de efectele de rețea. Capacitatea acestor interfețe de a crea o legătură între utilizatori distinge serviciile de intermediere de alte servicii care ar putea fi percepute, de asemenea, ca facilitând interacțiunea dintre utilizatori, dar în cazul cărora utilizatorii nu pot intra în contact unul cu celălalt decât dacă sunt deja în contact prin alte mijloace, precum serviciile de mesagerie instantanee. Crearea de valoare pentru aceste alte servicii, care pot fi în general definite ca servicii de comunicare sau de plată, rezidă în dezvoltarea și vânzarea de software de asistență care permite realizarea interacțiunii respective și este mai puțin legată de implicarea utilizatorilor. Prin urmare, serviciile de comunicare sau de plată rămân în afara domeniului de aplicare al impozitului, astfel cum se precizează la articolul 3 alineatul (4) litera (a).

Pentru cazurile care implică interfețe digitale multilaterale care facilitează o furnizare subiacentă de bunuri sau de servicii direct între utilizatorii interfeței respective, veniturile obținute de utilizatori din tranzacțiile în cauză rămân în afara domeniului de aplicare al impozitului. Veniturile care rezultă din activitățile de comercializare cu amănuntul ce constau

în vânzarea de bunuri sau de servicii contractate online prin intermediul site-ului web al furnizorului bunurilor sau serviciilor respective (care poate implica ceea ce este cunoscut în mod obișnuit drept „comerț electronic”) se află de asemenea în afara domeniului de aplicare al ISD, deoarece crearea de valoare pentru comerciantul cu amănuntul rezidă în bunurile sau serviciile furnizate, iar interfața digitală este folosită doar ca mijloc de comunicare.

Articolul 3 alineatul (4) litera (a) clarifică, de asemenea, faptul că serviciile furnizate de o entitate utilizatorilor prin intermediul unei interfețe digitale care constau în furnizarea de conținut digital precum conținut video, audio sau scris, fie deținut de entitatea respectivă, fie pentru care entitatea respectivă a dobândit drepturile de distribuție, nu trebuie considerate servicii de intermediere și, prin urmare, ar trebui excluse din domeniul de aplicare al impozitului, dat fiind că nu se știe cu la fel de multă siguranță în ce măsură participarea utilizatorilor joacă un rol esențial în crearea de valoare pentru companie. Este necesar să se clarifice acest aspect deoarece unii furnizori de conținut digital printr-o interfață digitală ar putea permite un anumit gen de interacțiune între destinatarii unui astfel de conținut și, prin urmare, ar putea fi considerați ca intrând sub incidența definiției unei interfețe digitale multilaterale care furnizează servicii intermediare. În asemenea circumstanțe, însă, interacțiunea dintre utilizatori rămâne auxiliară furnizării de conținut digital, în cazul căreia scopul unic sau principal pentru un utilizator este să primească conținutul digital de la entitatea care pune la dispoziție interfața digitală (de exemplu, furnizarea unui joc video de către o entitate unui utilizator printr-o interfață digitală ar constitui o furnizare de conținut digital de către entitatea respectivă care nu intră în domeniul de aplicare al ISD, indiferent dacă utilizatorul respectiv poate juca împotriva altor utilizatori și, prin urmare, între aceștia este permis un anumit gen de interacțiune).

Furnizarea de conținut digital de către o entitate utilizatorilor printr-o interfață digitală, care este un serviciu aflat în afara domeniului de aplicare al ISD, ar trebui să fie diferențiată de punerea la dispoziție a unei interfețe digitale multilaterale prin care utilizatorii pot încărca și partaja conținut digital cu alți utilizatori sau de punerea la dispoziție a unei interfețe care facilitează o furnizare subiacentă de conținut digital direct între utilizatori. Aceste din urmă servicii constituie un serviciu de intermediere furnizat de entitatea care pune la dispoziție interfața digitală multilaterală și, prin urmare, intră sub incidența domeniului de aplicare al ISD, indiferent de natura tranzacției subiacente. Prin urmare, articolul 3 alineatul (4) litera (a) subliniază faptul că furnizarea de conținut digital care nu intră în domeniul de aplicare al ISD trebuie făcută de entitatea care pune la dispoziție interfața digitală prin care este furnizat conținutul digital, nu de utilizatori ai interfeței respective către alți utilizatori.

Serviciile impozabile care constau în transmiterea de date colectate privind utilizatorii sunt definite la articolul 3 alineatul (1) litera (c) prin referire la datele care au fost generate de activitățile utilizatorilor respectivi pe interfețele digitale. Acest lucru se datorează faptului că serviciile care intră în domeniul de aplicare al ISD sunt cele care folosesc interfețele digitale ca o modalitate de a crea contribuții ale utilizatorilor, mai degrabă decât ca o modalitate de a transmite date generate în alt mod. Prin urmare, ISD nu este un impozit pe colectarea de date, pe utilizarea datelor colectate de o companie pentru scopurile sale interne sau pe partajarea gratuită a datelor colectate de o companie cu alte părți. Ceea ce vizează ISD este transmiterea cu titlu oneros a datelor obținute dintr-o activitate foarte specifică (activitățile utilizatorilor pe interfețele digitale).

Articolul 3 alineatul (4) literele (b) și (c) explică faptul că serviciile reglementate la punctele 1-9 din secțiunea A a anexei I la Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și

a Consiliului²¹ și furnizate de locuri de tranzacționare sau de operatori independenți, astfel cum sunt definiți în directiva respectivă, ori de furnizori de servicii de finanțare participativă reglementați nu intră în domeniul de aplicare al ISD. În plus, serviciile care constau în facilitarea acordării de împrumuturi și sunt furnizate de furnizori de servicii de finanțare participativă reglementați nu intră în domeniul de aplicare al ISD. Furnizori de servicii de finanțare participativă reglementați înseamnă furnizorii de servicii cărora li se aplică orice norme viitoare ale Uniunii adoptate în temeiul articolului 114 din TFUE pentru reglementarea serviciilor de finanțare participativă.

Interfețele digitale multilaterale care permit utilizatorilor să primească sau să afle despre existența unor servicii de executare a tranzacțiilor, a unor servicii de investiții sau a unor servicii de cercetare privind investițiile, precum cele puse la dispoziție de entitățile menționate mai sus, implică deseori interacțiuni între utilizatori. Cu toate acestea, utilizatorul nu joacă un rol esențial în crearea de valoare pentru entitatea care pune la dispoziție o interfață digitală. În schimb, valoarea rezidă în capacitatea entității respective de a reuni cumpărătorii și vânzătorii de produse financiare în condiții specifice și distincte care nu s-ar produce în caz contrar (în comparație, de exemplu, cu tranzacțiile încheiate direct de contrapărți în afara acestor interfețe). Un serviciu care constă în punerea la dispoziție a unei interfețe digitale de către o astfel de entitate depășește simpla facilitare a tranzacțiilor cu instrumente financiare între utilizatorii unei astfel de interfețe. În special, serviciile reglementate care sunt excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive vizează punerea la dispoziție a unui mediu sigur pentru tranzacțiile financiare. Prin urmare, entitatea care furnizează aceste servicii determină condițiile specifice în care astfel de tranzacții financiare pot fi executate pentru a se garanta elemente esențiale precum calitatea executării tranzacțiilor, nivelul de transparență pe piață și tratamentul echitabil al investitorilor. În fine, aceste servicii au obiectivul esențial și distinct de a facilita finanțarea, investițiile sau economiile.

În ceea ce privește platformele de finanțare participativă, finanțarea participativă bazată pe investiții și pe creditare nu intră în domeniul de aplicare al impozitului, deoarece furnizorii de astfel de servicii joacă același rol ca locurile de tranzacționare și operatorii independenți și, prin urmare, aceste servicii nu constituie o simplă intermediere. Cu toate acestea, serviciile furnizate de platformele de finanțare participativă care nu sunt bazate pe investiții și pe creditare și constituie intermediere, precum finanțarea participativă bazată pe donații sau pe răsplată, sau serviciile furnizate de astfel de platforme care constau în plasarea de materiale publicitare intră în domeniul de aplicare al prezentei directive.

Deoarece transmiterea de date de către locurile de tranzacționare, operatorii independenți și furnizorii de servicii de finanțare participativă reglementați este limitată la și face parte din furnizarea serviciilor financiare reglementate descrise mai sus și este reglementată ca atare în temeiul dreptului Uniunii, furnizarea de servicii de transmisie a datelor de către entitățile respective ar trebui să fie de asemenea exclusă din domeniul de aplicare al ISD, astfel cum se prevede la articolul 3 alineatul (5).

Articolul 3 alineatul (2) clarifică faptul că ISD se percepe pentru veniturile brute ale unei companii care sunt obținute din furnizarea de servicii ce intră în domeniul de aplicare al impozitului, minus taxa pe valoarea adăugată și alte impuneri similare.

²¹ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

Articolul 3 alineatul (7) clarifică faptul că veniturile obținute din furnizarea de servicii impozabile între entitățile unui grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară nu se califică drept venituri impozabile.

În conformitate cu articolul 3 alineatul (8), în cazul în care o entitate a unui grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară furnizează un serviciu impozabil unei terțe părți, dar remunerația pentru serviciul respectiv este obținută de altă entitate din cadrul grupului, se consideră că remunerația a fost obținută de entitatea care furnizează serviciile impozabile. Această dispoziție este o măsură de protecție ce are ca scop să împiedice apariția unei situații în care o entitate ce furnizează servicii impozabile și obține veniturile de pe urma acestor servicii prin intermediul altei entități din același grup eludează răspunderea pentru plata ISD.

Persoană impozabilă (articolul 4)

În conformitate cu articolul 4 alineatul (1), o entitate care se situează deasupra ambelor praguri următoare se califică drept persoană impozabilă în sensul ISD:

- quantumul total al veniturilor la nivel mondial raportate de entitate pentru cel mai recent exercițiu financiar încheiat pentru care este disponibilă o declarație financiară depășește 750 000 000 EUR și
- quantumul total al veniturilor impozabile obținute de entitate în cadrul Uniunii în decursul exercițiului financiar respectiv depășește 50 000 000 EUR.

Primul prag (totalul veniturilor anuale la nivel mondial) limitează aplicarea impozitului la companii de anumite dimensiuni, care sunt cele ce dispun de poziții puternice și consacrate pe piață, ce le permit să beneficieze relativ mai mult de pe urma efectelor de rețea și a exploataării datelor masive și, astfel, să își construiască modelele de afaceri pe baza participării utilizatorilor. Asemenea modele de afaceri, care conduc la diferențe mai mari între locul unde sunt impozitate profiturile și locul unde este creată valoarea, sunt cele care intră în domeniul de aplicare al impozitului. Capacitatea economică a companiilor care se califică drept persoane impozabile ar trebui considerată ca indicând capacitatea acestora de a atrage un volum mare de utilizatori, necesar pentru ca astfel de modele de afaceri să fie viabile. Mai mult, companiile mai mari dispun de oportunitatea de a se angaja în practici de planificare fiscală agresivă. Acesta este motivul pentru care același prag a fost propus în cadrul altor inițiative ale Uniunii, precum CCCTB. Un asemenea prag are de asemenea scopul să genereze securitate juridică, precum și să facă mai ușoară și mai puțin costisitoare determinarea de către companii și de către autoritățile fiscale a faptului dacă o entitate este răspunzătoare pentru plata ISD, mai ales că este posibil ca unele dintre ele să nu înregistreze separat veniturile provenite din activități care intră în domeniul de aplicare al acestui impozit. Acest prag ar trebui să excludă, de asemenea, întreprinderile mici și întreprinderile nou-înființate, asupra cărora sarcinile de asigurare a conformității aferente noului impozit probabil că ar avea un efect disproporționat.

Spre deosebire de aceasta, cel de al doilea prag (totalul veniturilor impozabile anuale în Uniune) limitează aplicarea impozitului la cazurile în care, la nivelul Uniunii, există o amprentă digitală semnificativă în legătură cu veniturile care fac obiectul ISD. Acest prag este stabilit la nivelul Uniunii pentru a nu se ține seama de diferențele de dimensiune a pieței care pot exista în cadrul Uniunii.

În cazul în care compania face parte dintr-un grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară, pragurile trebuie aplicate în ceea ce privește veniturile totale consolidate ale grupului, astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (6).

Indiferent dacă este stabilită într-un stat membru sau într-o jurisdicție din afara Uniunii, o companie care îndeplinește ambele condiții de mai sus s-ar califica drept persoană impozabilă.

În funcție de locul în care este stabilită persoana impozabilă, scenariile în care poate apărea răspunderea pentru plata ISD pot implica o persoană impozabilă stabilită într-o jurisdicție din afara Uniunii care trebuie să plătească ISD într-un stat membru, o persoană impozabilă stabilită într-un stat membru care trebuie să plătească ISD în alt stat membru sau o persoană impozabilă stabilită într-un stat membru care trebuie să plătească ISD în același stat membru.

Locul impozitării (articolul 5)

Articolul 5 stabilește ce proporție din veniturile impozabile obținute de o entitate trebuie să fie tratată ca fiind obținută într-un stat membru în sensul acestui impozit. În concordanță cu conceptul creării valorii de către utilizatori, pe care se fundamentează domeniul de aplicare obiectiv al ISD, această dispoziție stabilește că ISD este datorat în statul membru sau în statele membre în care se află utilizatorii.

Această abordare urmează logica potrivit căreia implicarea utilizatorilor în activitățile digitale ale unei companii este cea care generează valoarea pentru compania respectivă, ceea ce este posibil să nu presupună neapărat o plată din partea utilizatorilor (de exemplu, cei care vizualizează un material publicitar pe o interfață digitală); sau ceea ce este posibil să implice o plată doar din partea unora dintre utilizatori (de exemplu, interfețele digitale multilaterale în cazul cărora numai anumiți utilizatori trebuie să plătească pentru accesul la interfață, în timp ce alți utilizatori au acces liber). Prin urmare, statul membru în care se află utilizatorul este cel care are drepturi de impozitare în ceea ce privește ISD, indiferent dacă utilizatorul a contribuit sau nu cu bani la generarea de venituri pentru companie. Sunt prevăzute norme specifice pentru determinarea situației în care se consideră că un utilizator se află într-un stat membru.

Veniturile impozabile rezultate din furnizare unui serviciu impozabil trebuie să fie tratate în sensul prezentei directive ca fiind obținute într-un stat membru într-o perioadă fiscală dacă se consideră că un utilizator al acestor servicii se află în statul membru în cauză în acea perioadă fiscală în conformitate cu normele prevăzute la articolul 5 alineatul (2), care trebuie să fie aplicate pentru fiecare tip de serviciu impozabil. În cazul utilizatorilor implicați într-un serviciu impozabil care se află în diferite state membre sau jurisdicții din afara Uniunii, veniturile impozabile obținute de o entitate din furnizarea serviciului respectiv ar trebui să fie repartizate fiecărui stat membru în mod proporțional și în funcție de mai mulți coeficienți de repartizare, stabiliți la articolul 5 alineatul (3) pentru fiecare tip de serviciu impozabil. Acești coeficienți de repartizare au fost stabiliți ținând seama de natura fiecărui serviciu impozabil și, în special, de ceea ce determină încasarea de venituri pentru furnizorul serviciului.

În cazul unui serviciu impozabil care constă în plasarea de materiale publicitare pe o interfață digitală, pentru determinarea proporției de venituri care urmează să fie repartizate într-o perioadă fiscală către un stat membru se ține seama de numărul de dați când un material publicitar a apărut pe dispozitivele utilizatorilor în acea perioadă fiscală în statul membru respectiv.

În ceea ce privește punerea la dispoziție a unor interfețe digitale multilaterale, pentru a stabili proporția veniturilor impozabile care trebuie repartizată unui stat membru se face distincție între cazurile în care interfața facilitează tranzacții subiacente direct între utilizatori și cazurile în care nu face acest lucru. În cazurile care implică facilitarea tranzacțiilor subiacente, repartizarea veniturilor impozabile într-o perioadă fiscală către un stat membru se efectuează pe baza numărului de utilizatori care încheie o astfel de tranzacție în acea perioadă fiscală prin folosirea unui dispozitiv în statul membru în cauză. Acest lucru se datorează faptului că acțiunea respectivă este cea care generează de obicei venituri pentru entitatea care pune la dispoziție interfața. Drepturile de impozitare a veniturilor companiei care pune la dispoziție interfața sunt repartizate statelor membre în care se află utilizatorii ce încheie tranzacții subiacente, indiferent dacă utilizatorii sunt cei care vând sau cei care cumpără bunurile sau

serviciile subiacente. Acest lucru se datorează faptului că atât vânzătorii, cât și cumpărătorii generează valoare pentru interfața digitală multilaterală prin participarea lor, dat fiind că rolul interfeței este să coreleze cererea și oferta. Cu toate acestea, dacă serviciul de intermediere nu implică facilitarea de tranzacții subiacente, veniturile sunt de obicei obținute prin plăți periodice după înregistrarea sau deschiderea unui cont pe o interfață digitală. Prin urmare, în scopul repartizării veniturilor impozabile către un stat membru într-o perioadă fiscală se ține seama de numărul de utilizatori din acea perioadă fiscală care dețin un cont ce a fost deschis folosind un dispozitiv în statul membru în cauză, indiferent dacă a fost deschis în decursul anului fiscal respectiv sau într-un exercițiu fiscal anterior.

În ceea ce privește transmiterea datelor colectate cu privire la utilizatori, repartizarea veniturilor impozabile într-o perioadă fiscală către un stat membru ține seama de numărul de utilizatori de la care au fost generate datele transmise în acea perioadă fiscală ca urmare a faptului că utilizatorii respectivi au folosit un dispozitiv în statul membru în cauză.

Articolul 5 alineatul (4) precizează în continuare că, în scopul stabilirii locului de impozitare, nu trebuie să se țină seama de locul din care este efectuată plata pentru serviciile impozabile. Pentru cazurile care implică furnizarea de bunuri sau de servicii subiacente direct între utilizatorii unei interfețe digitale multilaterale, nu trebuie să se țină seama nici de locul în care se produc aceste tranzacții subiacente.

Pe baza dispozițiilor de la articolul 5 alineatul (5), se consideră că utilizatorii se află în statul membru de care aparține adresa IP (protocol de internet) a dispozitivului folosit de aceștia sau, dacă este mai precisă, orice altă metodă de geolocalizare. Adresa IP este o modalitate simplă și eficace de determinare a locului unde se află utilizatorul. Mai mult, dacă persoana impozabilă are cunoștință, prin alte mijloace de geolocalizare, de faptul că utilizatorul nu se află în statul membru pe care îl indică adresa IP, persoana impozabilă respectivă ar putea să se bazeze în continuare pe mijloacele de geolocalizare alternative respective pentru a stabili locul de impozitare.

Exigibilitate, calcularea impozitului și cota de impozitare (articolele 6-8)

În conformitate cu articolul 6, noul impozit va fi exigibil într-un stat membru pentru proporția veniturilor impozabile obținute de o persoană impozabilă într-o perioadă fiscală care este tratată ca fiind obținută în statul membru în cauză.

Articolul 7 stabilește norma privind modul în care ar trebui calculat ISD.

Articolul 8 stabilește o cotă unică de 3 % în întreaga Uniune.

Obligații (articolele 9-19)

Articolele 9-19 prevăd setul de obligații care ar trebui să fie îndeplinite de persoanele impozabile răspunzătoare pentru plata ISD.

Articolul 9 clarifică faptul că persoana impozabilă care furnizează servicii impozabile este răspunzătoare pentru plata impozitului și pentru îndeplinirea obligațiilor stabilite în capitolul 3. De asemenea, el stabilește faptul că un grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară dispune de opțiunea de a desemna o singură entitate din cadrul grupului care să plătească ISD și să îndeplinească obligațiile din capitolul 3 în numele fiecărei persoane impozabile din grupul respectiv care este răspunzătoare pentru plata ISD.

Pentru a gestiona aspectele administrative legate de acest impozit, se pune la dispoziția tuturor persoanelor impozabile un mecanism de simplificare de tip „ghișeu unic”. Funcționarea ghișeului unic se bazează pe ideea că o persoană impozabilă răspunzătoare pentru plata ISD într-unul sau mai multe state membre ar trebui să beneficieze de un singur punct de contact (statul membru de identificare) prin care să își poată îndeplini toate obligațiile legate de ISD

(identificare, depunerea declarației de ISD și plata). Statul membru de identificare în cauză este responsabil să partajeze informațiile respective cu celelalte state membre în care este datorat ISD, precum și să transfere proporția de ISD colectată în numele respectivelor state membre.

După cum se explică la articolul 10, „stat membru de identificare” înseamnă statul membru în care o persoană impozabilă este răspunzătoare pentru plata ISD, cu excepția situației în care aceasta este răspunzătoare pentru plata ISD în mai multe state membre, caz în care poate alege statul membru de identificare din rândul acestora.

Faptul că este posibil ca o persoană impozabilă să fie rezidentă în scopul impozitului pe profit într-un stat membru nu influențează stabilirea statului membru de identificare în sensul ISD, dată fiind natura diferită a acestui impozit. De asemenea, prin aceasta se urmărește să nu se impună o sarcină administrativă disproporționată asupra statelor membre unde este posibil ca o persoană impozabilă să fie stabilită în scopul impozitului pe profit, dar să nu fie răspunzătoare pentru plata ISD. Prin urmare, o persoană impozabilă răspunzătoare pentru plata ISD în mai multe state membre va putea utiliza ghișeul unic din statul său membru de identificare pentru îndeplinirea tuturor obligațiilor sale legate de ISD, indiferent dacă este rezidentă în scopul impozitului pe profit în statul membru respectiv sau nu. De exemplu, o persoană impozabilă răspunzătoare pentru plata ISD în două state membre (statul membru A, în care este rezidentă în scopul impozitului pe profit, și statul membru B, unde nu este rezidentă în scopul impozitului pe profit) care a ales statul membru B ca stat membru de identificare va putea să își îndeplinească obligațiile legate de ISD în privința ambelor state membre, A și B, prin intermediul ghișeului unic.

Articolul 10 stabilește obligația unei persoane impozabile de a notifica statul membru de identificare, prin intermediul unei declarații pe propria răspundere, cu privire la faptul că este răspunzătoare pentru plata ISD în Uniune, precum și detaliile care trebuie notificate. Persoana impozabilă respectivă va primi un număr de identificare în conformitate cu articolul 11. Dacă o persoană impozabilă nu mai este răspunzătoare pentru plata ISD în Uniune, ea trebuie să notifice statul membru de identificare în acest sens în conformitate cu articolul 12, iar statul membru de identificare va elimina persoana impozabilă respectivă din registrul său de identificare. Articolul 13 clarifică normele referitoare la o eventuală schimbare a statului membru de identificare.

Mai mult, persoana impozabilă respectivă trebuie să depună o declarație de ISD în statul membru de identificare în temeiul articolului 14, care să cuprindă detaliile precizate la articolul 15. Aceasta înseamnă în special că persoana impozabilă trebuie să declare, pentru fiecare stat membru în care este datorat ISD pentru perioada fiscală relevantă, cuantumul total al veniturilor impozabile tratate ca fiind obținute de o persoană impozabilă în statul membru în cauză, împreună cu ISD datorat pentru suma respectivă. De asemenea, vor trebui raportate cuantumul total al ISD datorat în toate statele membre și informațiile referitoare la pragurile aplicabile în sensul articolului 4.

Modalitățile de plată sunt reglementate de articolul 16, care specifică, de asemenea, faptul că posibilele rambursări ale impozitului către contribuabili, odată ce ISD a fost deja transferat de statul membru de identificare către statul membru în care era datorat ISD respectiv, ar trebui să fie efectuate de acesta din urmă direct către persoana impozabilă respectivă. Pentru a se evita discrepanțele în privința funcționării ghișeului unic, la articolul 17 a fost introdusă o dispoziție care reglementează posibilele modificări ale declarației de ISD. Articolul 18 se referă la măsurile pe care urmează să le stabilească statele membre în ceea ce privește contabilitatea, păstrarea evidențelor și combaterea fraudelor. Această dispoziție clarifică, de asemenea, faptul că existența unui ghișeu unic și a unui stat membru de identificare nu

schimbă faptul că ISD este datorat de persoana impozabilă direct fiecărui stat membru în care este datorat ISD și că statul membru respectiv are dreptul de a impune plata ISD direct persoanei impozabile care este răspunzătoare pentru aceasta, precum și de a efectua audituri fiscale și de a aplica măsuri de control.

Articolul 19 stabilește că fiecare stat membru trebuie să desemneze o autoritate competentă în scopul gestionării tuturor obligațiilor administrative legate de ISD, precum și în scopul îndeplinirii cerințelor de cooperare administrativă stabilite în capitolul 4.

Cooperarea administrativă în ceea ce privește obligațiile (articolele 20-23)

Dispozițiile stabilite la articolele 20-23 reglementează comunicările necesare dintre statele membre în ceea ce privește identificarea persoanelor impozabile și depunerea declarațiilor de ISD, precum și transferul fondurilor corespunzătoare plăților ISD de către statul membru de identificare celorlalte state membre în care este datorat ISD.

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind un sistem comun de impozitare a serviciilor digitale pentru veniturile rezultate din furnizarea anumitor servicii digitale

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 113,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Economia mondială se transformă rapid într-una digitală și, drept urmare, au apărut noi modalități de a desfășura activități comerciale. Companiile digitale sunt caracterizate de faptul că operațiunile lor sunt strâns legate de internet. În special, modele de afaceri digitale se bazează în mare măsură pe capacitatea de a desfășura activități de la distanță, cu o prezență fizică limitată sau chiar deloc, pe contribuția utilizatorilor finali la crearea de valoare și pe importanța activelor necorporale.
- (2) Normele actuale de impozitare a societăților au fost dezvoltate în mare parte în decursul secolului XX, pentru companiile tradiționale. Ele se bazează pe ideea că impozitarea ar trebui să aibă loc acolo unde este creată valoarea. Cu toate acestea, aplicarea normelor actuale la economia digitală a dus la o nepotrivire între locul unde sunt impozitate profiturile și locul în care este creată valoarea, în special în cazul modelelor de afaceri care se bazează foarte mult pe participarea utilizatorilor. Prin urmare, a devenit evident faptul că normele actuale de impozitare a societăților sunt inadecvate pentru impozitarea profiturilor din economia digitală și trebuie revizuite.
- (3) Revizuirea respectivă constituie un element important al pieței unice digitale³, dat fiind că piața unică digitală are nevoie de un cadru fiscal modern și stabil pentru ca economia digitală să stimuleze inovarea, să combată fragmentarea pieței și să permită tuturor celor implicați să beneficieze de noua dinamică a pieței în condiții echitabile și echilibrate.

¹ JO C , , p. .

² JO C , , p. .

³ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor intitulată „O strategie privind piața unică digitală pentru Europa” [COM(2015) 192 final, 6.5.2015].

- (4) În comunicarea sa intitulată „Un sistem de impozitare echitabil și eficient în Uniunea Europeană pentru piața unică digitală”⁴, adoptată la 21 septembrie 2017, Comisia a identificat dificultățile pe care le pune economia digitală normelor fiscale existente și s-a angajat să analizeze opțiunile de politică disponibile. Concluziile Consiliului ECOFIN din 5 decembrie 2017⁵ invitau Comisia să adopte propuneri care să răspundă provocărilor pe care le prezintă impozitarea profiturilor în economia digitală, luând notă, de asemenea, de interesul exprimat de mai multe state membre pentru măsuri temporare care vizează veniturile rezultate din activitățile digitale desfășurate în Uniune ce ar rămâne în afara domeniului de aplicare al convențiilor de evitare a dublei impunerii.
- (5) Dată fiind natura globală a problemei impozitării economiei digitale, abordarea ideală ar fi să se găsească o soluție internațională multilaterală. Din acest motiv, Comisia este angajată activ în dezbaterile internaționale în acest sens. În cadrul OCDE, lucrările sunt în prezent în curs de desfășurare. Cu toate acestea, realizarea de progrese la nivel internațional este dificilă. Prin urmare, se iau măsuri pentru adaptarea normelor privind impozitarea societăților la nivelul Uniunii⁶ și pentru încurajarea realizării de acorduri cu jurisdicții din afara Uniunii⁷, astfel încât cadrul de impozitare a societăților să poată fi adaptat la noile modele de afaceri digitale.
- (6) În așteptarea acestor măsuri, a căror aprobare și implementare este posibil să fie de durată, statele membre se confruntă cu o presiune de a acționa în legătură cu acest aspect, dat fiind riscul ca bazele lor de impozitare a societăților să se erodeze în mod semnificativ de-a lungul timpului. Măsurile neordonate luate de statele membre în mod individual pot fragmenta piața unică și pot denatura concurența, împiedicând dezvoltarea de noi soluții digitale și competitivitatea Uniunii în ansamblu. Acesta este motivul pentru care este necesar să se adopte o abordare armonizată privind o soluție intermediară care să soluționeze această problemă într-un mod specific, până la adoptarea unei soluții cuprinzătoare.
- (7) Această soluție interimară ar trebui să stabilească un sistem comun de impozitare a serviciilor digitale (impozitul pe servicii digitale, ISD) pentru veniturile rezultate din furnizarea anumitor servicii digitale de către anumite entități. Ea ar trebui să fie o măsură ușor de implementat, care vizează veniturile provenite din furnizarea de servicii digitale în cazul cărora utilizatorii contribuie în mod semnificativ la procesul de creare a valorii. Acest factor (crearea de valoare) stă și la baza măsurii privind normele de impozitare a societăților, după cum se arată la considerentul 5.
- (8) Ar trebui definite următoarele elemente ale ISD: veniturile impozabile (ce se impozitează), persoana impozabilă (cine este impozitat), locul de impozitare (ce proporție din veniturile impozabile se consideră că a fost obținută într-un stat membru și când), exigibilitatea, calcularea impozitului, cota și obligațiile aferente, inclusiv un mecanism de colectare de tip „ghișeu unic”.

⁴ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu intitulată „Un sistem de impozitare echitabil și eficient în Uniunea Europeană pentru piața unică digitală” [COM(2017) 547 final, 21.9.2017].

⁵ Reacția la provocările reprezentate de impozitarea profiturilor din economia digitală – Concluzii ale Consiliului (5 decembrie 2017) (FISC 346 ECOFIN 1092).

⁶ Propunere de directivă a Consiliului de stabilire a normelor de impozitare a societăților în cazul unei prezențe digitale substanțiale [COM(2018) 147 final].

⁷ Recomandarea Comisiei privind impozitarea societăților în cazul unei prezențe digitale substanțiale [C(2018) 1650 final].

- (9) ISD ar trebui să se aplice numai veniturilor care rezultă din furnizarea anumitor servicii digitale. Serviciile digitale ar trebui să fie cele care depind în mare parte de crearea de valoare de către utilizatori și în cazul cărora diferența dintre locul unde sunt impozitate profiturile și locul unde sunt stabiliți utilizatorii este de obicei cea mai mare. Veniturile obținute din prelucrarea contribuției utilizatorilor sunt cele care ar trebui impozitate, nu participarea utilizatorilor în sine.
- (10) În special, veniturile impozabile ar trebui să fie cele care rezultă din furnizarea următoarelor servicii: (i) plasarea pe o interfață digitală de materiale publicitare orientate către utilizatorii interfeței respective; (ii) punerea la dispoziție a unor interfețe digitale multilaterale care permit utilizatorilor să găsească alți utilizatori și să interacționeze cu aceștia și care ar putea, de asemenea, să faciliteze furnizarea subiacentă de bunuri sau de servicii direct între utilizatori (denumite uneori și „servicii de intermediere”); și (iii) transmiterea de date colectate cu privire la utilizatori, generate de activitățile utilizatorilor respectivi pe interfețele digitale. Dacă nu se obțin venituri din furnizarea unor asemenea servicii, nu ar trebui să existe nicio răspundere pentru plata ISD. Alte venituri care sunt obținute de entitatea ce furnizează asemenea servicii, dar care nu sunt generate în mod direct de aceste furnizări de servicii ar trebui de asemenea să nu intre în domeniul de aplicare al impozitului.
- (11) Serviciile care constau în plasarea pe o interfață digitală a materialelor publicitare ale unui client care vizează utilizatorii interfeței respective nu ar trebui să fie definite prin referire la cine deține interfața digitală prin intermediul căreia apar materialele publicitare pe dispozitivul unui utilizator, ci mai degrabă prin referire la entitatea responsabilă pentru permiterea apariției materialelor publicitare respective pe interfața în cauză. Acest lucru se datorează faptului că valoarea plasării de către o companie a materialelor publicitare ale unui client pe o interfață digitală rezidă în traficul de utilizatori și în datele privind utilizatorii de care se ține de obicei seama pentru plasarea materialelor publicitare, indiferent dacă interfața aparține companiei înseși sau unei terțe părți care oferă spre închiriere spațiul digital pe care vor apărea materialele publicitare. Cu toate acestea, ar trebui să se clarifice faptul că, în cazurile în care furnizorul serviciului de publicitate și proprietarul interfeței digitale sunt entități diferite, nu ar trebui să se considere că acesta din urmă a furnizat un serviciu impozabil în sensul ISD. Acest lucru este necesar pentru a se evita posibilele efecte în cascadă și dubla impozitare.
- (12) Serviciile furnizate de interfețele digitale multilaterale ar trebui să fie definite prin referire la capacitatea lor de a permite utilizatorilor să găsească alți utilizatori și să interacționeze cu aceștia. Aspectul diferențial al interfețelor digitale multilaterale este că permit o interacțiune a utilizatorilor care nu ar putea avea loc dacă interfața nu ar corela utilizatorii unii cu alții (cu alte cuvinte, interfața permite utilizatorilor să ia legătura cu alți utilizatori). Se poate, de asemenea, considera că unele servicii care sunt denumite de obicei servicii de comunicare sau de plată, precum serviciile de mesagerie instantanee, serviciile de e-mail sau serviciile de plată electronică, facilitează interacțiunea dintre utilizatori printr-o interfață digitală, dar utilizatorii nu pot intra de obicei în legătură unii cu alții decât dacă sunt deja în contact prin alte mijloace. Veniturile care rezultă din furnizarea de servicii de comunicare sau de plată ar trebui, prin urmare, să rămână în afara domeniului de aplicare al impozitului, deoarece acești furnizori nu funcționează ca o piață, ci, mai degrabă, produc software de asistență sau alte instrumente ale tehnologiei informatice care permit clienților să contacteze alte persoane cu care au deja o relație în majoritatea cazurilor.

- (13) Pentru cazurile care implică interfețe digitale multilaterale care facilitează o furnizare subiacentă de bunuri sau de servicii direct între utilizatorii interfeței respective, tranzacțiile subiacente și veniturile obținute de utilizatori din tranzacțiile în cauză ar trebui să rămână în afara domeniului de aplicare al impozitului. Veniturile care rezultă din activitățile de comercializare cu amănuntul ce constau în vânzarea de bunuri sau de servicii contractate online prin intermediul site-ului web al furnizorului bunurilor sau serviciilor respective, în cazul cărora furnizorul nu acționează ca intermediar, ar trebui de asemenea să se afle în afara domeniului de aplicare al ISD, deoarece crearea de valoare pentru comerciantul cu amănuntul rezidă în bunurile sau serviciile furnizate, iar interfața digitală este folosită doar ca mijloc de comunicare. Stabilirea faptului dacă un furnizor vinde bunuri sau servicii online în nume propriu ori furnizează servicii de intermediere ar urma să se facă ținând seama de fondul juridic și economic al unei tranzacții, astfel cum este reflectat în acordurile dintre părțile relevante. De exemplu, se poate spune că furnizorul unei interfețe digitale pe care sunt puse la dispoziție bunuri ale unor terțe părți furnizează un serviciu de intermediere (cu alte cuvinte, punerea la dispoziție a unei interfețe digitale multilaterale) în cazul căruia nu se asumă niciun risc de inventar semnificativ sau în cazul căruia terța parte este cea care stabilește efectiv prețul acestor bunuri.
- (14) Serviciile care constau în furnizarea de conținut digital de către o entitate printr-o interfață digitală ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al impozitului, indiferent dacă conținutul digital este deținut de entitatea respectivă sau aceasta a dobândit drepturile de distribuție a conținutului în cauză. Chiar dacă este posibil ca între destinatarii unui asemenea conținut digital să fie permis un anumit gen de interacțiune și, prin urmare, s-ar putea considera că furnizorul unor astfel de servicii pune la dispoziție o interfață digitală multilaterală, este mai puțin clar că utilizatorul joacă un rol esențial în crearea de valoare pentru compania care furnizează conținutul digital. Din perspectiva creării de valoare, accentul este pus pe conținutul digital în sine, care este livrat de entitate. Prin urmare, veniturile obținute din astfel de furnizări ar trebui să nu intre în domeniul de aplicare al impozitului.
- (15) Conținutul digital ar trebui definit ca fiind date furnizate sub formă digitală, precum programe de calculator, aplicații, jocuri, muzică, videoclipuri sau texte, indiferent dacă sunt accesate prin descărcare sau prin flux continuu, și ca fiind diferit de datele reprezentate de o interfață digitală în sine. Prin aceasta se urmărește cuprinderea diferitelor forme pe care le poate lua conținutul digital atunci când este procurat de un utilizator, ceea ce nu afectează faptul că scopul unic sau principal din perspectiva utilizatorului este procurarea conținutului digital.
- (16) Serviciul descris la considerentul 14 ar trebui să fie diferențiat de un serviciu care constă în punerea la dispoziție a unei interfețe digitale multilaterale prin care utilizatorii pot încărca și partaja conținut digital cu alți utilizatori sau de punerea la dispoziție a unei interfețe care facilitează o furnizare subiacentă de conținut digital direct între utilizatori. Aceste din urmă servicii constituie un serviciu de intermediere și, prin urmare, ar trebui să intre sub incidența domeniului de aplicare al ISD, indiferent de natura tranzacției subiacente.
- (17) Serviciile impozabile care constau în transmiterea de date colectate privind utilizatorii ar trebui să includă numai date care au fost generate de activitățile utilizatorilor respectivi pe interfețele digitale, dar nu și datele generate de senzori sau de alte mijloace și colectate în mod digital. Acest lucru se datorează faptului că serviciile care intră în domeniul de aplicare al ISD ar trebui să fie cele care folosesc interfețele digitale ca o modalitate de a crea contribuții ale utilizatorilor pe care le monetizează,

mai degrabă decât servicii care folosesc interfețele doar ca o modalitate de a transmite date generate în alt mod. Prin urmare, ISD nu ar trebui să fie un impozit pe colectarea de date, pe utilizarea datelor colectate de o companie pentru scopurile sale interne sau pe partajarea gratuită a datelor colectate de o companie cu alte părți. Ceea ce ar trebui să vizeze ISD este generarea de venituri din transmiterea datelor obținute dintr-o activitate foarte specifică (activitățile utilizatorilor pe interfețele digitale).

- (18) Serviciile reglementate la punctele 1-9 din secțiunea A a anexei I la Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁸ și furnizate de locuri de tranzacționare sau de operatori independenți, astfel cum sunt definiți în directiva respectivă, ori de furnizori de servicii de finanțare participativă reglementați nu ar trebui să intre în domeniul de aplicare al ISD. În plus, serviciile care constau în facilitarea acordării de împrumuturi și sunt furnizate de furnizori de servicii de finanțare participativă reglementați nu ar trebui să intre în domeniul de aplicare al ISD. Furnizori de servicii de finanțare participativă reglementați înseamnă furnizorii de servicii cărora li se aplică orice norme viitoare ale Uniunii adoptate în temeiul articolului 114 din TFUE pentru reglementarea serviciilor de finanțare participativă.
- (19) Interfețele digitale multilaterale care permit utilizatorilor să primească sau să afle despre existența unor servicii de executare a tranzacțiilor, a unor servicii de investiții sau a unor servicii de cercetare privind investițiile, precum cele puse la dispoziție de entitățile menționate mai sus, implică deseori interacțiuni între utilizatori. Cu toate acestea, utilizatorul nu joacă un rol esențial în crearea de valoare pentru entitatea care pune la dispoziție o interfață digitală. În schimb, valoarea rezidă în capacitatea entității respective de a reuni cumpărătorii și vânzătorii de produse financiare în condiții specifice și distincte care nu s-ar produce în caz contrar (în comparație, de exemplu, cu tranzacțiile încheiate direct de contrapărți în afara acestor interfețe). Un serviciu care constă în punerea la dispoziție a unei interfețe digitale de către o astfel de entitate depășește simpla facilitare a tranzacțiilor cu instrumente financiare între utilizatorii unei astfel de interfețe. În special, serviciile reglementate care sunt excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive vizează punerea la dispoziție a unui mediu sigur pentru tranzacțiile financiare. Prin urmare, entitatea care furnizează aceste servicii determină condițiile specifice în care astfel de tranzacții financiare pot fi executate pentru a se garanta elemente esențiale precum calitatea executării tranzacțiilor, nivelul de transparență pe piață și tratamentul echitabil al investitorilor. În fine, aceste servicii au obiectivul esențial și distinct de a facilita finanțarea, investițiile sau economiile.
- (20) În ceea ce privește platformele de finanțare participativă, finanțarea participativă bazată pe investiții și pe creditare nu ar trebui să intre în domeniul de aplicare al impozitului, deoarece furnizorii de astfel de servicii joacă același rol ca locurile de tranzacționare și operatorii independenți și, prin urmare, aceste servicii nu constituie o intermediere. Cu toate acestea, serviciile furnizate de platformele de finanțare participativă care nu sunt bazate pe investiții și pe creditare și constituie intermediere, precum finanțarea participativă bazată pe donații sau pe răsplată, sau serviciile furnizate de astfel de platforme care constau în plasarea de materiale publicitare ar trebui să intre în domeniul de aplicare al prezentei directive.

⁸ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

- (21) Deoarece transmiterea de date de către locurile de tranzacționare, operatorii independenți și furnizorii de servicii de finanțare participativă reglementați este limitată la și face parte din furnizarea serviciilor financiare reglementate descrise mai sus și este reglementată ca atare în temeiul dreptului Uniunii, furnizarea de servicii de transmisie a datelor de către entitățile respective ar trebui să fie de asemenea exclusă din domeniul de aplicare al ISD.
- (22) Doar anumite entități ar trebui să se califice drept persoane impozabile în sensul ISD, indiferent dacă sunt stabilite într-un stat membru sau într-o jurisdicție din afara Uniunii. În special, o entitate ar trebui să se califice drept o persoană impozabilă numai dacă îndeplinește ambele condiții următoare: (i) cuantumul total al veniturilor la nivel mondial raportate de entitate pentru cel mai recent exercițiu financiar încheiat pentru care este disponibilă o declarație financiară depășește 750 000 000 EUR; și (ii) cuantumul total al veniturilor impozabile obținute de entitate în cadrul Uniunii în decursul exercițiului financiar respectiv depășește 50 000 000 EUR.
- (23) Primul prag (totalul veniturilor anuale la nivel mondial) ar trebui să limiteze aplicarea ISD la companii de anumite dimensiuni, și anume cele care sunt în principal capabile să furnizeze serviciile digitale respective în cazul cărora contribuțiile utilizatorilor joacă un rol fundamental și care depind în mare măsură de rețele largi de utilizatori, de un trafic de utilizatori intens și de exploatarea unei poziții puternice pe piață. Aceste modele de afaceri, care depind de crearea de valoare de către utilizatori pentru obținerea de venituri și care sunt viabile numai dacă sunt realizate de companii de anumite dimensiuni, sunt cele responsabile pentru diferența mai mare dintre locul în care sunt impozitate profiturile acestor companii și locul unde este creată valoarea. Mai mult, companiile mai mari dispun de oportunitatea de a se angaja în practici de planificare fiscală agresivă. Acesta este motivul pentru care același prag a fost propus în cadrul altor inițiative ale Uniunii⁹. Un asemenea prag are de asemenea scopul să genereze securitate juridică, dat fiind că ar face mai ușoară și mai puțin costisitoare determinarea de către companii și de către autoritățile fiscale a faptului dacă o entitate este răspunzătoare pentru plata ISD sau nu. El exclude, de asemenea, întreprinderile mici și întreprinderile nou-înființate, asupra cărora sarcinile de asigurare a conformității aferente noului impozit probabil că ar avea un efect disproporționat.
- (24) Cel de al doilea prag (totalul veniturilor impozabile anuale în Uniune) ar trebui să limiteze aplicarea impozitului la cazurile în care la nivelul Uniunii există o amprentă digitală semnificativă în legătură cu tipul de venituri care fac obiectul ISD. Acest prag ar trebui stabilit la nivelul Uniunii, pentru a nu se ține seama de diferențele de dimensiune a pieței care pot exista în cadrul Uniunii.
- (25) Pentru a se conforma cadrului juridic existent, orice entitate care se califică drept persoană impozabilă și obține venituri impozabile tratate ca fiind obținute într-un stat membru ar trebui să intre sub incidența ISD în statul membru în cauză, indiferent dacă entitatea respectivă este stabilită în statul membru în cauză, în alt stat membru sau într-o jurisdicție din afara Uniunii.
- (26) Ar trebui stabilite norme speciale pentru entitățile care fac parte dintr-un grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară. Veniturile obținute de o entitate din furnizările efectuate către alte entități care aparțin de același grup în scopuri de contabilitate financiară ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al noului

⁹

A se vedea articolul 2 din Propunerea de directivă a Consiliului privind o bază fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB) [COM(2016) 683 final].

impozit. Pentru a se determina dacă o entitate se situează deasupra pragurilor aplicabile și, prin urmare, se califică drept persoană impozabilă, pragurile ar trebui aplicate în ceea ce privește veniturile totale consolidate ale grupului.

- (27) Pentru a reduce posibilele cazuri de dublă impunere în care aceleași venituri sunt supuse impozitului pe profit și ISD, se preconizează că statele membre vor permite companiilor să deducă ISD plătit drept cost din baza de impozitare a profitului pe teritoriul lor, indiferent dacă ambele impozite sunt plătite în același stat membru sau în state membre diferite.
- (28) Veniturile impozabile ale unei entități ar trebui să fie tratate ca fiind obținute într-un stat membru într-o perioadă fiscală dacă utilizatorii unui serviciu impozabil furnizat de entitatea respectivă se află în statul membru în cauză. Un utilizator ar trebui considerat ca aflându-se într-un stat membru într-o perioadă fiscală în funcție de anumite norme specifice, stabilite pentru fiecare dintre serviciile impozabile și bazate pe locul unde a fost utilizat dispozitivul utilizatorului.
- (29) În cazul în care utilizatorii unui anumit serviciu impozabil se află în diferite state membre sau jurisdicții din afara Uniunii, veniturile impozabile relevante obținute din serviciul respectiv ar trebui repartizate fiecărui stat membru în mod proporțional, pe baza anumitor coeficienți de repartizare specifici. Acești coeficienți ar trebui stabiliți în funcție de natura fiecărui serviciu impozabil și de elementele distinctive care determină încasarea de venituri pentru furnizorul unui astfel de serviciu.
- (30) În cazul unui serviciu impozabil care constă în plasarea de materiale publicitare pe o interfață digitală, pentru determinarea proporției veniturilor impozabile care urmează să fie repartizate într-o perioadă fiscală către un stat membru ar trebui să se țină seama de numărul de dați când un material publicitar a apărut pe dispozitivele utilizatorilor în acea perioadă fiscală în statul membru respectiv.
- (31) În ceea ce privește punerea la dispoziție a unor interfețe digitale multilaterale, pentru a stabili proporția veniturilor impozabile care trebuie repartizată unui stat membru ar trebuie să se facă distincție între cazurile în care interfața facilitează tranzacții subiacente direct între utilizatori și cazurile în care nu face acest lucru. În cazurile care implică facilitarea tranzacțiilor subiacente, repartizarea veniturilor impozabile într-o perioadă fiscală către un stat membru ar trebui să se facă pe baza numărului de utilizatori care încheie o astfel de tranzacție în acea perioadă fiscală prin folosirea unui dispozitiv în statul membru în cauză. Acest lucru se datorează faptului că acțiunea respectivă este cea care generează de obicei venituri pentru compania care pune la dispoziție interfața. Drepturile de impozitare a veniturilor companiei care pune la dispoziție interfața ar trebui repartizate statelor membre în care se află utilizatorii ce încheie tranzacții subiacente, indiferent dacă utilizatorii sunt cei care vând sau cei care cumpără bunurile sau serviciile subiacente. Acest lucru se datorează faptului că atât vânzătorii, cât și cumpărătorii generează valoare pentru interfața digitală multilaterală prin participarea lor, dat fiind că rolul interfeței este să coreleze cererea și oferta. Cu toate acestea, dacă serviciul de intermediere nu implică facilitarea de tranzacții subiacente, veniturile sunt de obicei obținute prin plăți periodice după înregistrarea sau deschiderea unui cont pe o interfață digitală. Prin urmare, în scopul repartizării veniturilor impozabile către un stat membru într-o perioadă fiscală ar trebui să se țină seama de numărul de utilizatori din acea perioadă fiscală care dețin un cont ce a fost deschis folosind un dispozitiv în statul membru în cauză, indiferent dacă a fost deschis în decursul anului fiscal respectiv sau într-un exercițiu fiscal anterior.

- (32) În ceea ce privește transmiterea datelor colectate cu privire la utilizatori, repartizarea veniturilor impozabile într-o perioadă fiscală către un stat membru ar trebui să țină seama de numărul de utilizatori de la care datele transmise în acea perioadă fiscală au fost generate ca urmare a faptului că utilizatorii respectivi au folosit un dispozitiv în statul membru în cauză.
- (33) Identificarea locului în care a fost folosit un dispozitiv al utilizatorului și, prin urmare, a locului de impozitare ar trebui să fie posibilă cu ajutorul adresei IP (protocol de internet) a dispozitivului utilizatorului sau, dacă este mai precisă, cu ajutorul altei metode de geolocalizare. Locul de impozitare nu ar trebui să țină seama de faptul dacă utilizatorii au contribuit cu bani la generarea de venituri, de locul din care a fost efectuată plata pentru furnizările care dau naștere unei răspunderi pentru plata ISD ori de locul în care a fost efectuată o posibilă furnizare de bunuri sau de servicii subiacente contractate printr-o interfață digitală multilaterală.
- (34) Orice prelucrare de date cu caracter personal efectuată în contextul ISD ar trebui să se facă în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁰, inclusiv cele care este posibil să fie necesare în legătură cu adresele IP (protocol de internet) sau cu alte mijloace de geolocalizare. Ar trebui să se acorde atenție în mod special necesității de a prevedea măsurile tehnice și organizatorice adecvate pentru respectarea normelor legate de legalitatea și securitatea activităților de prelucrare, de comunicarea de informații și de drepturile persoanelor vizate. Ori de câte ori este posibil, datele cu caracter personal ar trebui să fie anonimizate.
- (35) Veniturile impozabile ar trebui să fie egale cu totalul veniturilor brute obținute de o persoană impozabilă, minus taxa pe valoarea adăugată și alte impuneri similare. Veniturile impozabile ar trebui recunoscute ca fiind obținute de o persoană impozabilă în momentul în care devin exigibile, indiferent dacă au fost efectiv plătite sau nu până în acel moment. ISD ar trebui să fie exigibil într-un stat membru pentru proporția din veniturile impozabile obținute de o persoană impozabilă într-o perioadă fiscală care este tratată ca fiind obținută în statul membru în cauză și ar trebui calculat prin aplicarea cotei ISD la proporția respectivă. Pentru a se evita denaturarea piețe unice, ar trebui să existe o singură cotă ISD la nivelul Uniunii. Cota ISD ar trebui să fie stabilită la 3 %, ceea ce realizează un echilibru adecvat între veniturile generate de acest impozit și luarea în considerare a impactului diferențiat al ISD asupra companiilor cu marje de profit diferite.
- (36) Persoanele impozabile care furnizează servicii impozabile ar trebui să fie răspunzătoare pentru plata ISD, precum și responsabile pentru îndeplinirea unei serii de obligații administrative. Pentru persoanele impozabile răspunzătoare pentru plata ISD în mai multe state membre, ar trebui instituit un mecanism de simplificare sub forma unui ghișeu unic, astfel încât toate obligațiile acestora legate de ISD să poată fi îndeplinite în același timp (identificare, depunerea declarației de ISD și plata). Obligațiile ar trebui să fie îndeplinite într-un singur stat membru (statul membru de identificare), care ar trebui să colecteze informațiile și plata ISD în numele altor state membre unde este datorat ISD și, ulterior, să transmită informațiile relevante respective și, împreună cu ele, cuantumul de ISD colectate. Un asemenea mecanism

¹⁰ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

nu aduce atingere faptului că ISD este datorat de persoana impozabilă în mod direct fiecărui stat membru în care este datorat ISD. În consecință, fiecare stat membru în care este datorat ISD ar trebui să aibă dreptul de a impune plata ISD direct persoanei răspunzătoare pentru aceasta, precum și să efectueze audituri fiscale și să adopte măsuri de control în scopul examinării răspunderii legate de ISD care îi revine unei persoane impozabile. Aceste măsuri de aplicare și de control ar trebui să fie reglementate de normele și de procedurile aplicabile în fiecare stat membru în care este datorat ISD.

- (37) Statele membre ar trebui să poată stabili obligații contabile, de ținere a evidențelor sau de alt gen destinate să asigure faptul că ISD datorat este efectiv plătit, precum și alte măsuri de prevenire a evaziunii, a eludării și a abuzurilor fiscale.
- (38) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentei directive în ceea ce privește obligațiile administrative care trebuie îndeplinite și schimburile dintre statele membre de informații necesare pentru funcționarea ghișeului unic, Comisiei ar trebui să îi fie conferite competențe de executare. De asemenea, Comisia ar trebui să poată propune norme comune privind obligațiile contabile, de ținere a evidențelor sau de alt gen care urmează să fie stabilite de statele membre. Respectivă competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului¹¹.
- (39) Ori de câte ori este necesar, statele membre ar trebui să utilizeze dispozițiile adoptate de Uniune în ceea ce privește cooperarea administrativă în domeniul fiscal, precum Directivele 2011/16/UE¹² și 2010/24/UE¹³ ale Consiliului, sau alte măsuri disponibile la nivel internațional, precum Convenția multilaterală privind asistența administrativă reciprocă în materie fiscală, articolul 26 din Modelul de convenție fiscală al OCDE și Modelul de acord al OCDE privind schimbul de informații în materie fiscală.
- (40) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative¹⁴, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să însoțească notificarea măsurilor lor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (41) Obiectivele prezentei directive vizează protejarea integrității pieței unice, asigurarea bunei funcționări a acesteia și evitarea denaturării concurenței. Deoarece, datorită naturii lor, obiectivele respective nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, ci pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, stabilit la același articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective,

¹¹ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

¹² Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE (JO L 64, 11.3.2011, p. 1).

¹³ Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri (JO L 84, 31.3.2010, p. 1).

¹⁴ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Capitolul 1

OBIECT ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește un sistem comun de impozitare a serviciilor digitale (impozitul pe servicii digitale, ISD) pentru veniturile rezultate din furnizarea anumitor servicii digitale.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (1) „entitate” înseamnă orice persoană juridică sau construcție juridică ce își desfășoară activitatea prin intermediul unei companii sau al unei structuri care este transparentă în scopuri fiscale;
- (2) „grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară” înseamnă toate entitățile care sunt incluse în totalitate în situațiile financiare consolidate întocmite în conformitate cu Standardele Internaționale de Raportare Financiară sau cu un sistem național de raportare financiară;
- (3) „interfață digitală” înseamnă orice software, inclusiv un site web sau o parte a acestuia, și aplicații, inclusiv aplicații mobile, care pot fi accesate de utilizatori;
- (4) „utilizator” înseamnă orice persoană fizică sau juridică;
- (5) „conținut digital” înseamnă date furnizate în formă digitală, precum programe de calculator, aplicații, muzică, videoclipuri, texte, jocuri sau orice alt software, altele decât datele reprezentate de o interfață digitală;
- (6) „adresă IP (protocol de internet)” înseamnă o serie de cifre care se atribuie dispozitivelor conectate în rețea pentru a le facilita comunicarea pe internet;
- (7) „perioadă fiscală” înseamnă un an calendaristic.

Articolul 3

Venituri impozabile

1. Veniturile care rezultă din furnizarea de către o entitate a fiecăruia dintre următoarele servicii se califică drept „venituri impozabile” în sensul prezentei directive:
 - (a) plasarea pe o interfață digitală de materiale publicitare orientate către utilizatorii interfeței respective;
 - (b) punerea la dispoziția utilizatorilor a unei interfețe digitale multilaterale care permite utilizatorilor să găsească alți utilizatori și să interacționeze cu aceștia și care ar putea, de asemenea, să faciliteze furnizarea subiacentă de bunuri sau de servicii direct între utilizatori;
 - (c) transmiterea de date colectate cu privire la utilizatori, generate de activitățile utilizatorilor pe interfețele digitale.

2. Veniturile menționate la alineatul (1) includ veniturile totale brute, minus taxa pe valoarea adăugată și alte impuneri similare.
3. Alineatul (1) litera (a) se aplică indiferent dacă interfața digitală este deținută de entitatea responsabilă cu plasarea materialelor publicitare pe ea. În cazul în care entitatea responsabilă cu plasarea materialelor publicitare nu deține interfața digitală, se consideră că entitatea respectivă, și nu proprietarul interfeței digitale, furnizează un serviciu care se încadrează la litera (a).
4. Alineatul (1) litera (b) nu include:
 - (a) punerea la dispoziție a unei interfețe digitale, în cazul în care scopul unic sau principal al punerii la dispoziție a interfeței este ca entitatea care o pune la dispoziție să furnizeze utilizatorilor conținut digital sau servicii de comunicare sau servicii de plată;
 - (b) furnizarea de către un loc de tranzacționare sau de către un operator independent a oricăruia dintre serviciile menționate la punctele 1-9 din secțiunea A a anexei I la Directiva 2014/65/UE;
 - (c) furnizarea de către un furnizor de servicii de finanțare participativă reglementat a oricăruia dintre serviciile menționate la punctele 1-9 din secțiunea A a anexei I la Directiva 2014/65/UE sau a unui serviciu care constă în facilitarea acordării de împrumuturi.
5. Alineatul (1) litera (c) nu include transmiterea de date de către un loc de tranzacționare, un operator independent sau un furnizor de servicii de finanțare participativă reglementat.
6. La alineatele (4) și (5):
 - (a) „loc de tranzacționare” și „operator independent” au înțelesurile date la punctul 24, respectiv 20, de la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE;
 - (b) „furnizor de servicii de finanțare participativă reglementat” înseamnă un furnizor de servicii de finanțare participativă supus autorizării și supravegherii în conformitate cu orice măsură de armonizare adoptată în temeiul articolului 114 din tratat pentru reglementarea serviciilor de finanțare participativă.
7. Veniturile care rezultă din furnizarea unui serviciu ce se încadrează la alineatul (1) de către o entitate aparținând unui grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară către altă entitate din același grup nu se califică drept venituri impozabile în sensul prezentei directive.
8. Dacă o entitate care face parte dintr-un grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară furnizează un serviciu ce se încadrează la alineatul (1) și veniturile rezultate din furnizarea respectivului serviciu sunt obținute de altă entitate din grup, în sensul prezentei directive se consideră că veniturile în cauză au fost obținute de entitatea care furnizează serviciul.
9. Serviciile care se încadrează la alineatul (1) sunt menționate în capitolele 2 și 3 ca „servicii impozabile”.

Articolul 4
Persoană impozabilă

1. „Persoană impozabilă”, în legătură cu o perioadă fiscală, înseamnă o entitate care îndeplinește ambele condiții următoare:
 - (a) quantumul total al veniturilor la nivel mondial raportate de entitate pentru exercițiul financiar relevant depășește 750 000 000 EUR;
 - (b) quantumul total al veniturilor impozabile obținute de entitate în cadrul Uniunii în decursul exercițiului financiar relevant depășește 50 000 000 EUR.
2. În cazul în care o entitate raportează sau obține venituri în altă monedă decât euro, veniturile sunt convertite în euro în scopul aplicării alineatului (1), prin utilizarea cursului de schimb publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la ultima dată a exercițiului financiar relevant sau, dacă nu s-a efectuat o publicare în ziua respectivă, a cursului publicat în ziua precedentă.
3. La alineatele (1) și (2), „exercițiul financiar relevant” înseamnă exercițiul financiar care face obiectul celei mai recente declarații financiare disponibile emise de entitate înainte de sfârșitul perioadei fiscale în cauză.
4. Atunci când se stabilește, în temeiul alineatului (1) litera (b), dacă sunt obținute venituri impozabile în cadrul Uniunii, se aplică regula enunțată la articolul 5 alineatul (1).
5. Veniturile impozabile sunt recunoscute în sensul prezentei directive ca fiind obținute în momentul în care devin exigibile, indiferent dacă sumele relevante au fost efectiv plătite sau nu.
6. Dacă entitatea menționată la alineatul (1) face parte dintr-un grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară, alineatul respectiv se aplică veniturilor la nivel mondial raportate de întregul grup, precum și veniturilor impozabile obținute în Uniune de întregul grup.

Capitolul 2

LOCUL DE IMPOZITARE, EXIGIBILITATEA ȘI CALCULAREA IMPOZITULUI

Articolul 5 Locul de impozitare

1. În sensul prezentei directive, veniturile impozabile obținute de o entitate într-o perioadă fiscală sunt tratate ca fiind obținute într-un stat membru în acea perioadă fiscală dacă utilizatorii serviciului impozabil se află în statul membru în cauză în acea perioadă fiscală.

Primul paragraf se aplică indiferent dacă utilizatorii respectivi au contribuit sau nu cu bani la generarea veniturilor în cauză.
2. În ceea ce privește un serviciu impozabil, se consideră că un utilizator se află într-un stat membru într-o perioadă fiscală dacă:
 - (a) în cazul unui serviciu care se încadrează la articolul 3 alineatul (1) litera (a), materialul publicitar în cauză apare pe dispozitivul utilizatorului într-un moment în care dispozitivul este utilizat în statul membru în cauză în acea perioadă fiscală, pentru a accesa o interfață digitală;
 - (b) în cazul unui serviciu care se încadrează la articolul 3 alineatul (1) litera (b):
 - (i) în cazul în care serviciul implică o interfață digitală multilaterală ce facilitează furnizarea subiacentă de bunuri sau de servicii direct între utilizatori, utilizatorul folosește un dispozitiv în statul membru în cauză în acea perioadă fiscală pentru a accesa interfața digitală și încheie o tranzacție subiacentă pe interfața respectivă în acea perioadă fiscală;
 - (ii) în cazul în care serviciul implică un tip de interfață digitală multilaterală care nu face obiectul punctului (i), utilizatorul deține, pentru întreaga perioadă fiscală respectivă sau pentru o parte a acesteia, un cont care îi permite să acceseze interfața digitală și contul respectiv a fost deschis utilizând un dispozitiv în statul membru în cauză;
 - (c) în cazul unui serviciu care se încadrează la articolul 3 alineatul (1) litera (c), datele generate de utilizator prin folosirea unui dispozitiv în statul membru în cauză pentru a accesa o interfață digitală, indiferent dacă în decursul perioadei fiscale respective sau în decursul oricărei perioade fiscale precedente, sunt transmise în acea perioadă fiscală.
3. Pentru fiecare perioadă fiscală, proporția din totalul veniturilor impozabile ale unei entități care este tratată în temeiul alineatului (1) ca fiind obținută într-un stat membru se determină astfel:
 - (a) în ceea ce privește veniturile impozabile care rezultă din furnizarea de servicii ce se încadrează la articolul 3 alineatul (1) litera (a), proporțional cu numărul de dați când un material publicitar a apărut pe dispozitivele utilizatorilor în acea perioadă fiscală;
 - (b) în ceea ce privește veniturile impozabile care rezultă din furnizarea de servicii ce se încadrează la articolul 3 alineatul (1) litera (b):

- (i) în cazul în care serviciul implică o interfață digitală multilaterală ce facilitează furnizarea subiacentă de bunuri sau de servicii direct între utilizatori, proporțional cu numărul de utilizatori care au încheiat tranzacții subiacente pe interfața digitală respectivă în acea perioadă fiscală;
 - (ii) în cazul în care serviciul implică un tip de interfață digitală multilaterală care nu face obiectul punctului (i), proporțional cu numărul de utilizatori care dețin, pentru întreaga perioadă fiscală respectivă sau pentru o parte a acesteia, un cont care le permite să acceseze interfața digitală;
 - (c) în ceea ce privește veniturile impozabile care rezultă din furnizarea de servicii ce se încadrează la articolul 3 alineatul (1) litera (c), proporțional cu numărul de utilizatori de la care au fost generate datele transmise în acea perioadă fiscală, ca urmare a faptului că utilizatorii au folosit un dispozitiv pentru a accesa o interfață digitală, indiferent dacă în acea perioadă fiscală sau într-una precedentă.
4. În scopul stabilirii locului de impozitare a veniturilor impozabile care fac obiectul ISD, nu se iau în considerare următoarele elemente:
- (a) dacă există o furnizare subiacentă de bunuri sau de servicii direct între utilizatorii unei interfețe digitale multilaterale menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (b), locul unde se produce furnizarea subiacentă respectivă;
 - (b) locul din care este efectuată orice plată pentru serviciul impozabil.
5. În sensul prezentului articol, statul membru în care este folosit dispozitivul unui utilizator se stabilește pe baza adresei IP (protocol de internet) a dispozitivului sau, dacă este mai precisă, pe baza oricărei alte metode de geolocalizare.
6. Datele care este posibil să fie colectate de la utilizatori în scopul aplicării prezentei directive se limitează la datele care indică statul membru unde se află utilizatorii, fără a permite identificarea utilizatorilor respectivi.

Articolul 6 Exigibilitate

ISD este exigibil într-un stat membru pentru proporția veniturilor impozabile obținute de o persoană impozabilă într-o perioadă fiscală care este tratată, în temeiul articolului 5, ca fiind obținută în statul membru în cauză. ISD devine exigibil în statul membru în cauză în următoarea zi lucrătoare după încheierea acelei perioade fiscale.

Articolul 7 Calcularea impozitului

ISD se calculează pentru un stat membru și pentru o perioadă fiscală prin aplicarea cotei ISD la proporția veniturilor impozabile menționată la articolul 6.

Articolul 8 Cotă

Cota ISD este de 3 %.

Capitolul 3

OBLIGAȚII

Articolul 9

Persoana răspunzătoare pentru plată și pentru îndeplinirea obligațiilor

1. ISD trebuie plătit și obligațiile din prezentul capitol trebuie îndeplinite de persoana impozabilă care furnizează serviciile impozabile.
2. Un grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară poate desemna o singură entitate din cadrul grupului respectiv care să plătească ISD și să îndeplinească obligațiile din prezentul capitol în numele fiecărei persoane impozabile din grupul respectiv care este răspunzătoare pentru plata ISD.

Articolul 10

Identificare

1. O persoană impozabilă notifică statului membru de identificare că este răspunzătoare pentru plata ISD într-unul sau mai multe state membre.
2. Notificarea se efectuează pe cale electronică, în termen de maximum 10 zile lucrătoare de la încheierea primei perioade fiscale pentru care persoana impozabilă este răspunzătoare pentru plata ISD în temeiul prezentei directive („prima perioadă de exigibilitate”).
3. Statul membru de identificare este:
 - (a) statul membru în care persoana impozabilă este răspunzătoare pentru plata ISD în cazul primei perioade de exigibilitate;
 - (b) dacă persoana impozabilă este răspunzătoare pentru plata ISD în cazul acelei perioadei fiscale în mai multe state membre, statul membru pe care persoana impozabilă îl alege din rândul acestora.
4. Notificarea impusă de alineatul (1) include cel puțin următoarele informații cu privire la persoana impozabilă:
 - (a) numele;
 - (b) denumirea comercială, dacă este diferită de nume;
 - (c) adresa poștală;
 - (d) adresa electronică;
 - (e) numărul național de identificare fiscală, dacă este cazul;
 - (f) numele persoanei de contact;
 - (g) numărul de telefon;
 - (h) statele membre în care persoana impozabilă este răspunzătoare pentru plata ISD;
 - (i) numărul IBAN sau OBAN.

5. Persoana impozabilă notifică statului membru de identificare orice modificare a informațiilor furnizate în temeiul alineatului (4).
6. Atunci când o entitate este desemnată în temeiul articolului 9 alineatul (2), informațiile furnizate de entitatea desemnată respectivă în temeiul prezentului articol, cu privire la fiecare persoană impozabilă din grup, cuprinde și informații referitoare la ea însăși, în ceea ce privește elementele enumerate la alineatul (4) literele (a)-(g).
7. Comisia poate adopta acte de punere în aplicare pentru a stabili un format comun al notificării impuse de prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 24 alineatul (2).

Articolul 11 *Număr de identificare*

1. Statul membru de identificare alocă persoanei impozabile un număr individual de identificare în scopul ISD și notifică persoanei impozabile numărul respectiv prin mijloace electronice, în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a fost primită notificarea în temeiul articolului 10.
2. Fiecare număr de identificare cuprinde un prefix în conformitate cu codul ISO 3166 Alfa 2, prin care se poate identifica statul membru de identificare. Cu toate acestea, Grecia și Regatul Unit utilizează prefixul „EL”, respectiv „UK”.
3. Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că sistemele lor de identificare permit identificarea persoanelor impozabile și păstrează un registru de identificare ce cuprinde toate numerele de identificare individuale pe care le-au alocat.

Articolul 12 *Radierea din registrul de identificare*

1. O persoană impozabilă transmite o notificare statului membru de identificare, prin mijloace electronice, în oricare dintre următoarele situații:
 - (a) persoana impozabilă nu mai obține venituri impozabile care sunt tratate în temeiul prezentei directive ca fiind obținute în Uniune;
 - (b) persoana impozabilă nu se mai califică drept persoană impozabilă;
 - (c) persoana impozabilă nu mai există;
 - (d) persoana impozabilă nu mai este răspunzătoare pentru plata ISD în Uniune din orice alt motiv.
2. Statul membru de identificare radiază persoana impozabilă din registrul de identificare la sfârșitul perioadei de 60 de zile lucrătoare care urmează încheierii perioadei fiscale în decursul căreia au fost notificate informațiile menționate la alineatul (1).
3. Dacă, în urma radierii unei persoane impozabile din registrul de identificare, persoana impozabilă devine din nou răspunzătoare pentru plata ISD în Uniune, se aplică articolul 10. Trimiterile la prima perioadă fiscală de exigibilitate cuprinse la articolul 10 se interpretează în consecință.

Articolul 13
Schimbarea statului membru de identificare

1. În cazul în care o persoană impozabilă a ales un stat membru de identificare în temeiul articolului 10 alineatul (3) litera (b), persoana impozabilă este ținută să respecte respectiva alegere în prima perioadă de exigibilitate pentru care s-a efectuat notificarea în temeiul articolului 10 și în următoarele două perioade fiscale.
2. Cu toate acestea, dacă persoana impozabilă nu mai este răspunzătoare pentru plata ISD în respectivul stat membru de identificare ales în temeiul articolului 10 alineatul (3) litera (b), persoana impozabilă își schimbă statul membru de identificare în conformitate cu cerințele de la articolul 10.
3. Orice schimbare a statului membru de identificare al unei persoane impozabile se notifică statului membru de identificare existent și schimbarea respectivă se aplică începând cu perioada fiscală ce urmează perioadei fiscale în care sunt notificate informațiile respective. Statul membru de identificare existent radiază persoana impozabilă din registrul de identificare în conformitate cu articolul 12 alineatul (2).
4. Persoana impozabilă respectivă transmite o notificare noului stat membru de identificare, în conformitate cu articolul 10, iar trimiterile la prima perioadă fiscală de exigibilitate cuprinse la articolul respectiv se interpretează ca fiind trimiteri la perioada fiscală începând cu care se aplică schimbarea.

Articolul 14
Declarația de ISD

O persoană impozabilă transmite statului membru de identificare o declarație de ISD pentru fiecare perioadă fiscală. Declarația se transmite pe cale electronică în termen de 30 de zile lucrătoare de la încheierea perioadei fiscale care face obiectul declarației.

Articolul 15
Informațiile din declarația de ISD

1. Declarația de ISD conține următoarele informații:
 - (a) numărul de identificare individual menționat la articolul 11;
 - (b) pentru fiecare stat membru în care este datorat ISD în cazul perioadei fiscale respective, quantumul total al veniturilor impozabile tratate ca fiind obținute de persoana impozabilă în statul membru în cauză în acea perioadă fiscală, împreună cu quantumul ISD datorat pentru suma respectivă în statul membru în cauză pentru acea perioadă fiscală.
 - (c) quantumul total al ISD datorat de persoana impozabilă în toate statele membre pentru perioada fiscală relevantă.
2. Declarația de ISD cuprinde, de asemenea, în ceea ce privește perioada fiscală, quantumul total al veniturilor la nivel mondial și quantumul total al veniturilor impozabile în Uniune care se aplică în sensul articolului 4 alineatul (1).
3. Statul membru de identificare poate impune ca declarația să fie întocmită în moneda sa națională.

4. La primirea unei declarații de ISD, statul membru de identificare alocă imediat declarației un număr de declarație de ISD.
5. Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că sistemele lor de identificare permit identificarea declarațiilor de ISD și păstrează un registru de identificare a declarațiilor de ISD care cuprinde toate numerele de declarație ISD individuale pe care le-au alocat.
6. Comisia poate adopta acte de punere în aplicare pentru a stabili un format comun al declarației de ISD și al numărului de declarație de ISD. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 24 alineatul (2).

Articolul 16 *Modalități de plată*

1. Cuantumul total al ISD datorat de o persoană impozabilă în toate statele membre pentru o perioadă fiscală este plătit de persoana impozabilă în statul membru de identificare.
2. Cuantumul total al ISD datorat este plătit statului membru de identificare cel târziu în termen de 30 de zile lucrătoare de la încheierea perioadei fiscale vizate și, atunci când face plata, persoana impozabilă face trimitere la numărul declarației de ISD relevante.
3. Dacă o persoană impozabilă efectuează o plată fără a face trimitere la numărul declarației de ISD relevante sau dacă numărul respectiv nu corespunde niciunei declarații de ISD restante, statul membru de identificare poate lua măsuri pentru a clarifica problema. Dacă această problemă rămâne nerezolvată, plata este returnată persoanei impozabile și se consideră că nu a fost efectuată în sensul alineatelor (1) și (2).
4. Plata se efectuează într-un cont bancar desemnat de statul membru de identificare.
5. Statul membru de identificare poate impune ca plata să se facă în moneda națională.
6. Un stat membru de identificare ce primește o plată mai mare decât cuantumul total al ISD datorat indicat în declarația de ISD relevantă rambursează suma plătită în plus direct persoanei impozabile în cauză.
7. În cazul în care un stat membru de identificare a primit o plată pentru o declarație de ISD care s-a constatat ulterior că este incorectă și a fost modificată în temeiul articolului 17, iar statul membru în cauză a distribuit deja suma respectivă fiecărui stat membru unde este datorat ISD, statele membre în cauză unde este datorat ISD rambursează direct persoanei impozabile orice sumă plătită în plus, fiecare achitând partea care îi revine.

Articolul 17 *Modificarea declarației de ISD*

1. Schimbarea cifrelor cuprinse într-o declarație de ISD se face doar prin modificarea declarației respective și nu prin ajustări incluse într-o declarație ulterioară.

2. Modificările menționate la alineatul (1) se transmit pe cale electronică statului membru de identificare în termen de trei ani de la data la care trebuia depusă declarația inițială. După această perioadă, modificările sunt reglementate de normele și de procedurile aplicabile, respectiv, în fiecare stat membru în care este datorat ISD.
3. Orice plată suplimentară efectuată de o persoană impozabilă pentru ISD datorat în urma modificărilor menționate la alineatul (1) se face către statul membru de identificare în conformitate cu articolul 16, iar trimiterile la „cuantumul total al ISD datorat” se interpretează în consecință. Orice rambursare de ISD plătit efectuată către o persoană impozabilă în urma modificărilor menționate la alineatul (1) se face în conformitate cu articolul 16 alineatul (7).

Articolul 18

Măsuri privind contabilitatea, ținerea de evidențe, combaterea fraudelor, aplicarea normelor și controlul

1. Statele membre stabilesc obligații contabile, de ținere a evidențelor și de alt gen destinate să asigure faptul că ISD datorat autorităților fiscale este efectiv plătit. Aceste norme dintr-un stat membru se aplică oricărei entități răspunzătoare pentru plata ISD în statul membru în cauză, indiferent care este statul membru de identificare al persoanei impozabile respective.
2. Comisia poate adopta acte de punere în aplicare pentru a stabili măsurile care urmează să fie luate în temeiul alineatului (1). Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 24 alineatul (2).
3. Statele membre pot adopta măsuri de prevenire a evaziunii, a eludării și a abuzurilor fiscale în ceea ce privește ISD.
4. Un stat membru de identificare ales în temeiul articolului 10 acționează în numele celorlalte state membre unde este datorat ISD, în legătură cu obligațiile din prezentul capitol, însă ISD este datorat de persoana impozabilă direct fiecărui stat membru în care este datorat ISD. În consecință, fiecare stat membru în care este datorat ISD are dreptul de a impune plata ISD direct persoanei impozabile relevante. În acest sens, se aplică normele și procedurile fiecărui astfel de stat membru, inclusiv normele și procedurile referitoare la sancțiuni, dobânzi și alte taxe pentru efectuarea cu întârziere a plăților sau pentru neplata ISD, precum și normele și procedurile referitoare la executarea creanțelor.
5. Auditurile fiscale și măsurile de control aplicate de statele membre în scopul examinării tuturor informațiilor și acțiunilor relevante pentru calcularea răspunderii unei persoane impozabile în ceea ce privește ISD în statul membru în cauză sunt reglementate de normele și de procedurile aplicabile în acel stat membru.

Articolul 19

Desemnarea autorităților competente

Fiecare stat membru desemnează autoritatea competentă care să fie responsabilă în statul membru respectiv pentru gestionarea tuturor aspectelor legate de obligațiile prevăzute în prezentul capitol și în capitolul 4 și notifică numele și adresa electronică a acestei autorități

Comisiei. Numele și adresele electronice ale autorităților competente sunt publicate de Comisie în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Capitolul 4

COOPERAREA ADMINISTRATIVĂ

Articolul 20

Schimbul de informații privind identificarea

1. Statul membru de identificare transmite orice notificare primită în temeiul articolului 10 autorității competente a fiecărui stat membru în care este datorat ISD. Notificarea este transmisă în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a fost primită.
2. De asemenea, statul membru de identificare informează fiecare astfel de stat membru cu privire la numărul de identificare individual alocat persoanei impozabile relevante în temeiul articolului 11.
3. Statul membru de identificare informează, de asemenea, fiecare stat membru în care este datorat ISD cu privire la orice radiere din registrul de identificare efectuată în temeiul articolului 12, în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a fost efectuată radierea.

Articolul 21

Schimbul de informații privind declarația de ISD

1. Statul membru de identificare transmite declarațiile de ISD și orice modificare a declarațiilor de ISD primite în temeiul articolului 14 sau 17 autorității competente a fiecărui stat membru în care este datorat ISD. Declarațiile și modificările sunt transmise în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care au fost primite.
2. Dacă o declarație de ISD este depusă într-o altă monedă decât euro, statul membru de identificare convertește sumele în euro prin aplicarea cursului de schimb publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* în ultima zi a perioadei fiscale care face obiectul declarației sau, dacă nu s-a efectuat o publicare în ziua respectivă, a cursului din ziua de publicare precedentă și transmite informațiile respective statelor membre relevante împreună cu declarația sau cu modificarea pe care le-o transmite în temeiul alineatului (1).
3. Statul membru de identificare transmite autorităților competente ale fiecărui stat membru în care este datorat ISD orice alte informații necesare pentru asocierea fiecărei plăți cu o declarație de ISD relevantă.

Articolul 22

Schimbul de informații privind plata

1. Statul membru de identificare se asigură că suma pe care a plătit-o persoana impozabilă în temeiul articolului 16 și care corespunde ISD datorat în alt stat membru decât statul membru de identificare este transferată autorității competente din acel alt stat membru. Transferul este efectuat în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a fost primită plata.
2. Suma menționată la alineatul (1) se transferă în euro în contul bancar desemnat de acel alt stat membru.

3. Statele membre notifică autorităților competente ale altor state membre numărul contului bancar care trebuie folosit în sensul alineatului (2).
4. Orice sumă primită de statul membru de identificare în altă monedă decât euro este convertită în euro prin aplicarea cursului de schimb publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* în ultima zi a perioadei fiscale care face obiectul declarației sau, dacă nu s-a efectuat o publicare în ziua respectivă, a cursului din ziua de publicare precedentă.
5. Dacă o persoană impozabilă plătește doar o parte din cuantumul total al ISD pe care îl datorează, statul membru de identificare se asigură că această parte este transferată autorităților competente ale statelor membre în care este datorat ISD, proporțional cu impozitul datorat în fiecare stat membru. Statul membru de identificare informează autoritățile competente ale statelor membre în care este datorat ISD cu privire la aceasta.
6. Dacă un stat membru în care este datorat ISD a rambursat orice sumă plătită în plus direct persoanei impozabile în temeiul articolului 16 alineatul (7), statul membru în cauză informează statul membru de identificare cu privire la cuantumul rambursărilor respective.

Articolul 23

Mijloace pentru schimbul de informații

1. Informațiile și documentele care trebuie transmise în temeiul prezentului capitol se transmit pe cale electronică.
2. Comisia poate adopta acte de punere în aplicare pentru a stabili detaliile tehnice privind transmiterea acestor informații și documente. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 24 alineatul (2).

Capitolul 5

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 24 Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
2. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 25 Transpunere

- (1) Statele membre adoptă și publică, până la [31 decembrie 2019] cel târziu, actele cu putere de lege și actele administrative necesare conformării cu prezenta directivă. Statele membre informează imediat Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând de la [1 ianuarie 2020].

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale.
- (2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 26 Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 27 Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Consiliu
Președintele*